

Đương Niên Ly Tao

Contents

Đương Niên Ly Tao	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24

Đương Niên Ly Tao

Giới thiệu

Edit: Fangsui FanThể loại: Trùng sinh, niên hạ, cung đình quyền quý, tiền thế kim sinh. Nhân vật: Chính: Lạc Bình, C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-nien-ly-tao>

1. Chương 1

DỤC ĐOẠN HỒN.

Nhìn xem vinh hoa phú quý biến đổi ba lần, đến cuối cùng, hành lang ngọc cũng rạn nứt, năm ấy ly tao.

(Ly tao có thể hiểu là Nỗi buồn chia ly)

Đại Thừa, Chính Hòa năm thứ năm. Mạt thành. Rét đậm.

Từng bước chân Vương Nhị lún sâu xuống tuyết, vội vội vàng vàng chạy tới thành Tây.

Ít lâu trước đại ca hắn tìm cho hắn công việc này, tuy rằng địa vị không cao, nhưng ít nhất cũng kiếm đủ cơm ăn. Hôm nay là lần thứ ba hắn phải trực ban, ai ngờ không cẩn thận ngủ quên, vừa ra khỏi cửa đã gặp phải trận tuyết lớn, cái áo cũ mẹ già may cho khó mà chống được lạnh, hắn mới đi vài bước đã rét run cầm cập.

Nước mũi vừa chảy ra đã đông thành đá, hắn hít vào toàn khí tuyết, cả lỗ mũi và tai cũng mất luôn cảm giác rồi. Từng làn hơi trắng phả ra từ miệng, gần như hoàn toàn tầm mắt hắn mờ mịt.

Xa xa nhìn thấy ba chữ “Vô Xá Lao” khắc trên thạch bích, đó là nơi hắn kiếm cơm.

Vô Xá, tên như nghĩa, phạm nhân đã vào nơi này chỉ có thể chờ chết, cho dù đại xá thiên hạ, bọn họ cũng sẽ không có hy vọng được phóng thích, trừ phi Thiên hoàng lão tử tự mình đến cứu.

Vương Nhị không được nhập quân tịch, không phải nhân viên trông coi nhà lao, hắn chỉ đến đây làm tạp vụ, bưng trà rót nước chuẩn bị cơm canh, qua loa quét tước phòng giam, ngoại trừ lương bổng lèo tèo mỗi tháng, nếu hầu hạ tốt quan gia nơi này còn có phần thưởng. Bởi vậy tuy rằng hắn không thích ở đây, nhưng làm ăn coi như cũng thuận buồm xuôi gió.

Quấn chặt cái áo cũ trên người, Vương Nhị buồn phiền đi tới phía trước, chỉ mới đến đây một thời gian ngắn, hắn còn chưa quen được bầu không khí này, lần nào cũng thấy lạnh lẽo đến tận xương.

Vô Xá Lao xây ở chỗ trũng, xung quanh dốc đứng, càng tới gần càng khó đi, càng về sau bước chân càng gian khổ. Lúc đến được chỗ thay ca, Vương Nhị đã thở hồng hộc.

“Vương Nhị, sao giờ mới tới?!” Hồ Thuận giao ban cho hắn oán trách nói.

“Thật không phải,” Vương Nhị xin lỗi, “Lần sau ta trực thay người một buổi.”

Hồ Thuận thấy được lợi, liền đem công việc giao cho hắn, mình thì lại gần bếp lò hơi hơi tay, tiện thể lấy một củ khoai lang đã nướng chín ủ vào lòng, sau đó nhàn nhã bỏ đi.

Vương Nhị quét tước bếp lò, đun nước nóng, thấy lao đầu gọi mình, hắn liền mang ấm nước sang, cười làm lành, “Trương lao đầu, nước ấm vừa đun đây, tiểu nhân rót cho ngài nhé?”

Trương lao đầu “Ừ” một tiếng, đưa chén trà cho hắn, Vương Nhị cẩn thận rót nước vào. Lúc này Trương lao đầu mới nói với hắn, “Hôm nay người không cần quét dọn nhà lao.”

“Dạ?” Vương Nhị sửng sốt, dọn dẹp nhà lao là việc nặng, không có lý nào cái tên Hồ Thuận hết ăn rồi nằm kia lại làm giúp hắn trước nha.

Trương lao đầu nói, “Tối hôm qua trong cung có người đến, thế nên đã dọn dẹp từ trong ra ngoài rồi.”

“Người trong cung tới làm gì vậy?” Vương Nhị dù sao cũng đang học nghề, còn chưa biết lợi hại, nghĩ cái gì hỏi ngay cái đó, cũng không biết ganh đua nghi kỵ gì.

Trương lao đầu lườm hắn một cái, thấy vẻ mặt hắn ngu ngốc, lão trách mắng: “Người nghĩ cái gì thế! Không nên hỏi tức là không được hỏi!”

Vương Nhị vội vàng cầm miệng, thúc thời lui sang một bên, nhưng mắt vẫn nhìn không được liếc về phía nhà lao.

Cái liếc thoáng này, vừa khớp khiến hắn phát hiện một bóng người màu xám trắng từ bên trong bước ra, nhất thời Vương Nhị không kịp phản ứng – người kia hiển nhiên là một tù phạm, mà chỗ bọn họ đang ngồi này, chưa bao giờ phạm nhân có thể đi tới.

“Nhìn kìa nhìn kìa, hắn thật sự được thả!”

“Trên tay hắn cầm gì thế? Dụ lệnh miễn tội của Hoàng thượng?”

Vương Nhị nghe thấy các quan sai khác nghị luận, không tự chủ được mà đưa mắt nhìn lại người kia.

Người nọ... gầy quá.

Từ nơi này nhìn sang, bóng dáng kia dường như chỉ chạm khẽ là ngã xuống, nhưng thật kỳ lạ, bước chân hắn tuyệt không loạng choạng, vững vàng tiến về phía trước, dáng đi rất nho nhã mà bình thản.

Trương lao đầu vội vàng chạy tới, nói vài câu với nhóm cung nhân cầm y hoa phục bên cạnh người nọ, sau đó nhận dụ lệnh, ý bảo mọi người để họ đi qua.

Vương Nhị thật sự nhìn không nổi tò mò, vừa ân cần rót nước, vừa trộm hỏi một quan sai hắn có giao thiệp khá tốt, “Dư đại ca, người kia ở phòng giam nào thế? Tại sao khi ta quét tước lại không nhìn thấy vậy?”

Quan sai họ Dư khụ khụ hai tiếng, đè thấp giọng nói, “Đó là vì hắn bị nhốt ở Khôn Tự, phòng giam đại nhân vật, đương nhiên chúng ta không thấy được rồi, mà ngay cả cơm canh cho hắn cũng là lao đầu tự đưa vào.”

“Phòng giam Khôn Tự? Đại nhân vật?” Vương Nhị gãi gãi đầu, “Người nọ thoát nhìn cũng bình thường mà, hắn phạm tội gì vậy? Tại sao lại được thả ra?”

“Suyt! Nhỏ cái mồm,” Họ Dư nhìn nhìn Trương lao đầu ở đằng xa, xác định không có gì nguy hiểm mới mở miệng, “Ài, hần đó, hần chính là đương kim Thừa tướng đại nhân đó.”

“Thừa, Thừa tướng?” Vương Nhị bị dọa sợ phát khiếp, suýt chút nữa đánh rơi cả ấm nước, họ Dư hung dữ trừng mắt lườm hần một cái, hần vội vàng bịt chặt miệng, làm bộ đang thu dọn chén trà.

Lúc này mấy người cung nhân oai phong đẹp đẽ cũng đã ra khỏi thiên lao, bọn họ hình như chỉ phụ trách truyền lệnh, không phụ trách dẫn người trở về, bởi vậy thái độ với người vừa được phóng thích cũng rất lạnh lùng. Nhóm cung nhân đều khoác áo lông cừu vừa dày vừa đáng hâm mộ, càng làm nổi bật lên vị “Thừa tướng” đơn bạc mỏng manh kia.

Vương Nhị vẫn không tin được đó là Thừa tướng đại nhân, làm sao có thể?

Tuổi còn trẻ mà đã là một trong ba nguyên lão quyền uy nghiêng ngửa triều đình, Lạc Thừa tướng được đương kim Thánh Thượng coi trọng nhất, sao lại có bộ dáng tầm thường như vậy? Hần nghe nói rồi đọc sách thối phồng, còn tưởng rằng người kia là một vị thiên thần tài hoa to lớn vĩ đại không có địch thủ.

Thừa tướng đại nhân tại sao lưu lạc đến tận đây?

Nếu đã được đặc xá, nếu vẫn còn giữ chức Thừa tướng, vì sao lại phải lẻ loi ra tù, không có lấy một người đến đón?

Rét đậm như thế, vì sao hần chỉ mặc có một thân áo mỏng màu trắng, nhìn còn không được ấm áp bằng dân đen chân lấm tay bùn.

Bao nhiêu nghi vấn quay tròn trong đầu Vương Nhị, mãi tới khi người nọ đi đến trước mặt hần, hần mới ngạc nhiên hoàn hồn.

Lạc Thừa tướng danh chấn thiên hạ đang nhẹ mím cười nhìn hần, Vương Nhị nhất thời không biết phải làm sao, ngơ ngậy qua lại, cũng chẳng rõ nên nhường đường sang lối nào.

“Tiểu huynh đệ, khụ khụ, có chén không?” Người kia hỏi hần. Có thể bởi vì lâu lắm không ra ngoài sáng, da người kia tái nhợt, âm thanh khàn khàn mà yếu ớt, nhưng nghe lại rất thoải mái, có gì đó khiến tâm hồn người ta tĩnh lại.

“Ạch... Dạ?” Vương Nhị sững sờ.

“Người có chén không?” Người nọ lại hỏi một lần, vẫn ôn hòa như vậy, không vội không hối.

“Ngài, ngài muốn uống nước? Hay có muốn ăn gì không?” Vương Nhị chậm rãi bình tĩnh trở lại, nói chuyện cũng lưu loát hơn. Hoá ra đây là Lạc Thừa tướng à, thật sự cũng bình thường thôi mà, hần không khỏi nghĩ ngợi.

“Không, khụ khụ, ta chỉ muốn một cái chén, rộng, sạch sẽ là tốt rồi.”

Tuy rằng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng Vương Nhị vẫn nhanh nhẹn mang tới một cái chén nhỏ, cẩn thận đưa cho hần.

Những người khác, không một ai dám đáp lời hần, cũng không ai dám cản đường hần, bọn họ chỉ hờ hững nhìn người này nhe nhả yếu đuối, hỏi xin một cái chén của kẻ làm tạp vụ con con.

“Đa tạ.” Mong muốn được đáp ứng, người nọ cầm cái chén, nụ cười tươi hơn một chút. Hần chậm rãi đáp tuyệt đi tới trước, tay áo màu xám trắng bị gió lạnh thổi bay, lộ ra cánh tay nhỏ gầy yếu ớt.

Hần tựa hồ tuyệt không cảm thấy lạnh.

Từng ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve chén sứ. Nếu nhìn kỹ, ngón tay của hần còn trắng hơn cả màu trắng ngà của sứ.

Hần đi từng bước về phía Bắc, đó là hướng của Hoàng thành.

Vương Nhị mê mẩn nhìn hần, không biết tại sao, hồn phách như bị hần hút đi rồi.

Bên tai mơ hồ vọng tới vài tiếng thì thầm của đám quan sai.

“Cũng có đứa đầu đất dám nói chuyện với hần, hừ, không sợ rước họa vào thân.”

“Đúng vậy đúng vậy, phóng xuất thì thế nào, Hoàng Thượng chẳng qua chỉ niệm tình hần phụ tá nhiều năm, nên mới cho hần một con đường sống, nhìn hần như vậy, sớm muộn gì chả chết!”

“... Tội gì?”

“Độc hại hoàng tự... Soán vị mưu phản...”

Vương Nhị hít một hơi thật sâu, hồn phách trở về vị trí cũ, cả người đầm đìa mồ hôi lạnh.

Hèn chi, hèn chi mà không người nào dám tiếp cận hần, không ai tới đón hần, bởi vì hần là loạn thần tặc tử... Chính mình thế mà lại đi giúp đỡ một loạn thần tặc tử? Liệu có bị coi là đồng đảng hay không? Có bị chém đầu không?

Nhưng mà... Vương Nhị gãi gãi đầu, người nọ thật sự còn có thể làm loạn sao?

Hần đã gầy yếu tái nhợt đến vậy rồi, ngón tay cũng lạnh lẽo lắm, có lẽ, hần không còn sống được bao lâu nữa...

— Ta thích uyển liên (hoa sen trong chén), tiểu phu tử, người còn nhớ không, lần đầu tiên người cho ta xem uyển liên đó.

— Nhớ, thần... nhớ rõ.

Từng bước từng bước, Lạc Bình đi rất chậm, đi mãi thật lâu cũng chưa được bao xa.

So với những ngày sống một bước lên mây, hần hiện giờ thật sự đi quá chậm.

Phương Bắc.

Hoàng thành ngay tại phương Bắc.

Đế vương của hần, quyền uy của hần, đều đang ở phương Bắc...

Cuối cùng, hai chân hoàn toàn mất đi tri giác, hần ngã gục.

Ngửa đầu nhìn lên bầu trời cao, tuyết rơi ào ào xuống.

Bông tuyết tan trên mặt hần, hoà lẫn cùng nước mắt hần, lăn xuống đôi gò má, nhỏ vào chiếc chén rồng.

Không còn sức nữa.

Lạc Bình nằm trong tuyết, nhìn chiếc chén dần đầy lên, hần khóc không có một âm thanh, rồi lại im lặng mà cười.

Sinh mệnh từng chút bị hút đi, hần cảm thấy bản thân càng lúc càng nhẹ, càng lúc càng buồn ngủ. Nhắm mắt lại, hần tựa như nhìn thấy một hồ sen, nơi đó có một đứa bé nho nhỏ, lấy tay chấm vào nước, viết chữ trên mặt đất.

Ngoái đầu nhìn và cười, mềm mại gọi hần, “Tiểu phu tử, người tới rồi...”

Lạc Bình cho tới chết vẫn nắm chặt cái chén trong tay, mãi đến khi tuyết trắng bao trùm lên tất cả.

Hoàng Thượng, uyển liên khi đó vẫn ở đây cùng thần.

Thần dùng mạng sống của mình, trả cho Người một đóa, không biết nó có so được với một chén giang sơn trong tay Người không.

Một đại thần có thể thay đổi bầu trời, cứ như vậy mà chết mòn trong tuyết trắng.

Ngoài dự liệu của mọi người, Hoàng đế nghe tin phản tặc Lạc Bình đã chết, hạ chỉ cử hành quốc tang, giã trẻ trên dưới đều tưởng niệm Lạc Thừa tướng, tang kỳ suốt bảy ngày.

Trong bảy ngày này, quân vương trẻ tuổi không hề vào triều, càng không hề giã lâm hậu cung.

Thái hậu, Tần phi cùng các đại thần vô cùng lo lắng, nhiều lần tìm hiểu tin tức ở nội thị Cao Phúc của Hoàng đế, nhưng lần nào cũng chỉ nhận được phúc đáp rất mơ hồ: Hoàng Thượng đang chuyên tâm dưỡng hoa.

Bên gối của Hoàng thượng có đặt một cái chén con bằng sứ, không phải được đặc biệt làm ra, cũng không phải do được tiến cống tới, chỉ là loại dùng trong các quán xá ven đường, một cái chén sứ màu trắng cực kỳ rẻ rúng.

Trong chén hiện giờ, nuôi một đóa hoa sen.

Bảy ngày tang Lạc Thừa tướng qua đi, hết thấy đều quay lại như cũ. Hoàng đế như trước vẫn là một Hoàng đế nghiêm cẩn trị quốc, thiên hạ như trước vẫn là một thiên hạ thái bình.

Chẳng qua, đóa hoa sen trong chén chưa nở đã tàn, tựa như điềm báo trước, Đại Thừa sắp từ hưng thịnh trở thành suy vong.

Đêm đó, khi Cao Phúc thổi đèn giúp Hoàng Thượng ngủ, nghe được Hoàng Thượng nói mơ, lặp đi lặp lại một câu chữ.

“Lạc khanh, Lạc khanh, Lạc khanh ơi...” Tiếng gọi như của trẻ thơ, vừa khóc vừa kể.

Nước mắt rơi vào trong chén, tí tách từng tiếng, nhỏ lên những cánh sen tàn.

2. Chương 2

ĐỘ PHÙ SINH.

Trong thành “Uổng Tử” (chết oan), hai gã quỷ sai dẫn Lạc Bình đi đến Hương Sinh điện, bốn phía mệnh môn sương trắng, ngoại trừ con đường dưới chân, tất cả đều không thể nhìn rõ. Khác với nhân gian ồn ã, bên trong phủ này tĩnh tối u ám, không có lấy một chút sức sống.

Lạc Bình quay đầu lại, sương mù che mắt hắn, mờ mịt phía trước khiến hắn nhớ tới mái ngói Lưu Ly Cung, cùng vinh hoa kiếp trước.

“Ài...” Thở dài một hơi, Lạc Bình mở miệng hỏi quỷ sai bên cạnh, “Vị huynh đài này, kẻ hèn có một chuyện cần thỉnh giáo, chẳng biết có được nói hay không?”

Hai gã quỷ sai nhìn thoáng qua hắn, có chút kinh ngạc.

Nơi này là “Uổng Tử” thành, xưa nay người đến đây vốn là vì hàm oan nén giận mà chết, ba hồn bảy vía đều oán thán lưu lạc nhân gian, đến nỗi hồn phách không còn đầy đủ, khi tới được Minh phủ, về mặt kẻ nào cũng đã gần ngơ tri độn lắm rồi. Duy chỉ có người này rất bình thản và tự nhiên, thậm chí còn khiêm tốn lễ độ với quỷ sai áp giải mình, đúng là hiếm thấy.

Một gã quỷ sai dùng đôi mắt màu đỏ liếc hắn, “Người muốn nói gì? Ta báo trước, đã đến đây rồi, người hoàn toàn không có khả năng chết đi sống lại, cho dù có di ngôn, cũng không nhấc về được nữa.”

“Kẻ hèn biết,” Lạc Bình gật đầu, “Kiếp trước đã qua đời, nhiều lời cũng vô ích, kẻ hèn chỉ muốn hỏi... Ừm...”

Mặt hắn nhăn lại, hình như có chút ngượng ngùng, đôi mắt hé mở, chỉ vậy thôi cũng đủ để dung mạo bình thường có thêm phần sinh động, cứ thế câu lên lòng hiếu kỳ của hai gã quỷ sai, “Có chuyện thì nói mau! Đừng có ấp úng!”

“Nếu đã vậy, kẻ hèn xin nói thẳng,” Lạc Bình hít sâu một hơi, “Xin hỏi, bên trong Minh phủ có chức quan nào còn trống không?”

“Hả?” Hai gã quỷ sai đều sững sốt, người này sao vậy? Chuyện đầu tiên sau khi chết là xin làm quan?

Lạc Bình nói tiếp, “Là như vậy, kẻ hèn mồm miệng lạnh lợi, thái độ làm người chính trực, xử sự nhạy bén, cả cuộc đời đọc sách thánh hiền, cũng đã được Hoàng đế nhân gian tuyển làm quan viên, kinh nghiệm rất phong phú, cho nên muốn ở quý phủ mưu cầu một chức quan nhỏ nhỏ...”

Quỷ sai mắt đỏ ngắt lời hắn, “Nếu đúng như người nói, thì tại sao còn rơi vào Uổng Tử thành? Hừ, theo ta thấy, cuộc đời người chắc là tham quan ô lại, cuối cùng bị báo ứng, không phải vô duyên vô cớ mà toi đời đâu.” Nói đến đây, gã đánh giá Lạc Bình từ trên xuống dưới, nhìn thấy xiêm y đơn bạc cùng thân thể gầy yếu, cau mày than thở một câu, “Nhưng mà... trông người cũng không giống tham quan chỉ biết ngồi không hưởng thụ.”

Lạc Bình cũng không giải thích gì, chỉ nhàn nhạt cười nói, “Làm quan trong hay đục đều sẽ có đời sau bình luận, kẻ hèn không cầu lưu danh bách thế gì, chẳng qua chỉ muốn mưu sinh mà thôi. Nếu quý phủ có vị trí nào trống, vô luận chức quan lớn hay nhỏ, kẻ hèn đều nguyện ý đi làm, không biết chừng quan quan viên phân phối việc nơi này là người phương nào, kẻ hèn có thể xin bá kiến hay không?”

Một quỷ sai khác nhin không được chen vào nói, “Người, người, người không nghĩ tới chuyện đầu thai, thai chuyển chuyển, chuyển thế sao? Nơi này có có có có cái gì tốt, tốt, còn không không bằng người cứ mau mau, đi sung sướng.”

Kiên nhẫn nghe vị này nói lấp xong, Lạc Bình trả lời, “Sau khi chuyển thế, ta sẽ không còn là ta hiện giờ nữa, có gì có sung sướng đâu. Làm chuyện chính mình muốn làm, ở nơi nào mà không giống nhau?”

“Người còn có tâm nguyện chưa hoàn thành, phải không?” Quỷ sai mắt đỏ hỏi hắn, đôi con ngươi như có thể nhìn thấu lòng người.

“Xem như là vậy. Cuộc đời này của Lạc Bình, làm quan vẫn chưa đủ mà...”

“Thực, thực là một kẻ hám, hám, hám làm quan!” Quỷ sai nói lấp trách mắng.

Đi đến trước Hướng Sinh điện, quỷ sai mắt đỏ nói, “Đại phán quan của Uổng Tử thành ở bên trong này, có lời gì cứ nói với ngài là được.”

Lạc Bình quay lại cười, “Làm phiền huynh đài dẫn đường, cảm kích khôn cùng.”

Đi vào đại điện, đôi bên đều là La Sát cao cao tại thượng, hoặc châm chọc hoặc khinh thường nhìn hắn, Lạc Bình không kiêu ngạo không siểm nịnh, bình thản bước vào trong điện, cúi đầu hành lễ, “Kẻ hèn là quỷ mới chết năm Đinh Mão, tên là...”

“Lạc Bình.” Phía trên truyền một âm thanh, nửa như trần thuật, lại nửa như gọi hắn.

Lạc Bình ngẩng đầu, chỉ thấy Đại phán quan đã bước xuống đài cao, tiến tới trước mặt hắn.

Nhìn rõ hình dáng kia, Lạc Bình nhất thời có chút hoảng hốt.

— Khuôn mặt này, thật sự rất giống với người nọ.

Tuy vị Đại phán quan này nhìn lớn tuổi hơn một chút, đôi mắt cũng xơ xác tiêu điều hơn một chút, nhưng chẳng biết do đâu, hắn vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng người nọ trên người vị Đại phán quan này.

“Lạc Bình.” Đại phán quan lại gọi một tiếng.

Lạc Bình lúc này mới tỉnh trí, vội nói dạ.

“Người đi theo ta.” Dứt lời, Đại phán quan xoay người rời khỏi đại điện.

Mấy La Sát khề khàng bình luận, cố đoán tân quỷ này là người ra sao, lại có thể được Đại phán quan coi trọng như vậy.

Lạc Bình không rõ lắm, chỉ biết theo sau, trong lòng hắn cân nhắc, đợi lát nữa nếu tìm được cơ hội, không biết nên xin Đại phán quan cho mình một cái chức trong Minh phủ như thế nào.

Đi qua chính điện đến hành lang, bọn họ tới một căn phòng kín đáo, Đại phán quan cho quỳ sai lui, sau đó khép cửa lại, thở dài nói, “Lạc Bình, ngươi không biết bản điện, nhưng bản điện đã được nghe hai người nói qua về sự tích của ngươi.”

Câu này làm Lạc Bình thụ sủng nhược kinh, “Vì sao điện hạ lại nói như vậy? Hai người đó là ai?”

Đại phán quan nói, “Thừa Vũ Đế Chu Dục, Thừa Cảnh Đế Chu Hành.”

Lạc Bình không nói gì.

Hai vị này là hai đời hoàng đế hấn phụ tá khi còn sống.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ sau khi họ chết đi đã đến nói xấu hấn với Đại phán quan?

Giờ phải làm gì cho đúng? Nếu bọn họ nói bậy gì đó, đường công danh ở Minh phủ của hấn nhất định sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Người đã chết rồi, vị Đại phán quan này tại sao còn để ý đến chuyện xưa của hấn và hai vị Hoàng đế kia?

Thấy mặt hấn lộ rõ vẻ mờ mịt, Đại phán quan hừ lạnh, “Lúc trước ta khởi binh thảo mãng, dùng nửa đời người trên chiến mã giành lấy thiên hạ Đại Thừa, sao có thể ngờ con cháu lại chẳng ra gì, chưa quá năm đời, Đại Thừa đã lụi bại.”

Lạc Bình cả kinh, lập tức hiểu rõ, hấn quỳ gối xuống đất, cúi đầu thật thấp, chấp tay hành lễ thật long trọng.

“Thần Lạc Bình, bái kiến Cao tổ Hoàng đế.”

Hèn chi vị này và người nọ lại giống nhau như vậy, cốt nhục của Chu gia đều có khuôn mặt tựa tựa như thế.

“Đứng lên đi, ta và ngươi vốn không phải quân thần, lễ tiết phạm trần miễn hết đi.”

Lạc Bình đứng dậy sửa sang lại quần áo, cũng để che dấu bất an trong lòng.

“Có biết Hoàng tử và Hoàng tôn của ta nói gì về ngươi không?”

“Lạc Bình không biết.”

“Bọn chúng nói, ngươi tài hoa đẹp đẽ, trí kế vô song, chỉ có điều quá mức truy danh trục lợi, không thể bỏ xuống được một chữ ‘Quyền’.”

Lạc Bình thẹn thùng, “Làm quan là ước muốn của cả nhà ta, gia phụ cho ta thủ tự là ‘Mộ Quyền’, đúng là một câu đoán mệnh.”

“Hừ, Mộ Quyền... Càng nhiều quyền lợi ngươi càng vừa lòng? Hoàng quyền của Chu gia ta, ngươi cũng dám ham muốn?”

“Lạc Bình không dám!”

“Ngươi không dám, nếu ngươi đã không dám, tại sao còn bị nhốt vào Vô Xá Lao, tại sao lại rơi vào kết cục chết thảm như vậy?”

Lạc Bình sững người một chút, ngẩng đầu nhìn thật sâu vào mắt Đại phán quan, nghiêm mặt nói, “Việc này là đúng hay sai, thế nhân không rõ, chẳng lẽ điện hạ cũng không rõ luôn sao?”

Không ngờ hấn lại chống đối như vậy, Đại phán quan hí mắt nhìn hấn, giằng co thật lâu, cuối cùng mới mỉm cười, “Giới cho ngươi, Lạc Bình, thật sự đã làm cho bản điện phải cân nhắc.”

“Xin điện hạ chỉ giáo?”

“Nghe nói ngươi muốn làm quan ở trong này phải không? Ngươi giằng co thiên hạ của Chu gia ta ở nhân gian lâu như vậy, chết rồi vẫn còn muốn tiếp tục gây sức ép cho bản điện ở Uổng Tử Thành sao?” Giọng điệu của Đại phán quan nghe không ra cảm xúc, Lạc Bình cẩn thận nhìn hấn một cái, không dám nhiều lời.

Cao tổ Hoàng đế bằng hà khí mới gần năm mươi tuổi, vốn vẫn còn phong thái uy nghiêm, hiện giờ có thêm hàn khí tại Minh phủ, khiến người khác không dám nhìn thẳng. Tuy nhiên điều này cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến chí hướng của Lạc Bình.

“Điện hạ thần thông quảng đại, xem ra đã biết được tâm ý của Lạc Bình. Lạc Bình không cần chuyển thể đầu thai, chỉ xin được ở lại nơi này làm một chức quan nhỏ, tận trung vì Uổng Tử Thành và điện hạ.”

“Hm? Người nhìn xem Uổng Tử thành này có chỗ nào cần người tận trung?”

Lạc Bình mới vừa đến đây, còn chưa tham quan được hết các nơi, Đại phán quan hỏi vậy, khó tránh khỏi có điểm để làm khó dễ hắn. Suy tư một lát, hắn cân nhắc trả lời, “Lạc Bình mới đến, không dám bình luận ngông cuồng, chỉ là về hai vị quý sai mới dẫn đường cho ta, có mấy câu muốn nói.”

“Nói.”

“Một trong hai vị bộ mặt cương trực, nói chuyện rất có cân nhắc, đôi mắt đỏ thập phần lợi hại, biết lựa lời đoán ý, người như vậy dùng làm Tác hồn sử (quý đưa hồn) thì có chút nhân tài bất khả dụng, nếu để hắn tương trợ các vị phán quan giải quyết một số sự vụ rườm rà, tức là làm ít công to. Một vị khác, mồm miệng không lanh lợi, hơn nữa nghe lời hắn nói hình như còn có ý khó chịu với Uổng Tử Thành...”

Đại phán quan hỏi, “Người cảm thấy không thể dùng hắn?”

Lạc Bình hơi trầm ngâm, “Không hẳn. Xin hỏi Đại phán quan, bên trong Minh phủ có Địa ngục không?”

Đại phán quan gật đầu, “Mặc dù không có mười tám tầng Địa ngục như lời đồn đại, nhưng nơi để ác quỷ hành hình đúng là có vài chỗ, thiết thụ, nghiệt cảnh, Huyết Trì linh tinh cũng có.”

“Vậy thì lo liệu được rồi, có thể cho quý hồn nói lấp nhậm chức cất lưỡi ở địa ngục, thứ nhất là hắn mồm miệng không tiện, tất khó có thể chịu được châm biếm của thường nhân, hơn nữa đó là nơi chẳng cần ai phải nói, ngược lại hắn sẽ an phận, thứ hai là phần uất trong lòng hắn có thể mượn hình phạt mà phát ra, như vậy ít nhất hắn sẽ không tự dưng làm ác.”

Xiêm y đơn bạc, thân thể tiêu tụy, hiển nhiên khi chết hắn đã rất nghèo túng, nay lại có thể bình thản chậm rãi nói ra những lời này, Đại phán quan nhìn hắn rồi bất giác bật cười, khuôn mặt lạnh lẽo như băng tuyết cũng có thêm một làn hơi ấm, “Lạc Bình, người thật không đơn giản, vừa mới đến đã chụp cho bản điện cái mũ dùng người không đúng cách, người quả thật là một hiền thần.”

Lạc Bình khom người cúi đầu, “Không dám nhận.”

Ngước mặt lên, hắn thấy trước mắt là một trang giấy, nét mực bên trên vẫn chưa khô, còn có cả tên của mình, “Đây là?”

“Đây là sinh lão bệnh tử đời này của người.”

Lạc Bình không khỏi ngây người, “Cuộc đời của Lạc Bình, tất cả đều được ghi lại trên tờ giấy này sao?”

“Đúng vậy.”

Lạc Bình nhin không được cười ha hả. Cả một đời hắn, kinh qua tam đại triều đình Chu gia, hết cao rồi thấp, từ quan lên tướng, một tay hắn hô mưa gọi gió, cuối cùng bất quá cũng chỉ nằm gọn trên một trang giấy mỏng.

“Ha hả, sinh có gì vui, tử có gì buồn? Cổ nhân quả thực không gạt ta.” Lạc Bình cười khen.

“Lạc Bình, người cam tâm sao?” Đại phán quan hỏi hắn.

“Ta không cam tâm, ta đương nhiên không cam tâm. Lạc Bình chính trực tráng niên, chưa hưởng đủ vinh hoa phú quý, chưa nếm đủ quyền thế ngọt lành, giờ đây chết uổng, thật sự, thật sự rất không cam tâm.”

“Người có từng nghĩ rằng người rất tham lam không?”

“Có nghĩ chứ, đặt vào cả sinh mệnh, tại sao lại không nghĩ được...” Lạc Bình cười, “Nhưng hiện tại ta hối hận còn kịp sao?”

Đại phán quan thu tay áo, thâm sâu mà nói, “Nếu cho người làm lại một lần thì sao?”

Tim Lạc Bình loạn nhịp, “Làm lại một lần?”

“Đúng vậy, bản điện có thể cho người cơ hội này. Cả đời người là kẻ hám làm quan, nói người tham luyến quyền quý, lại không thấy người cho mình ưu đãi gì, ngược lại còn giúp Chu gia ta nhiều năm phồn thịnh. Bản điện muốn biết, nếu được làm lại một lần, người sẽ làm như thế nào? Người liệu còn có thể vì thiên hạ Đại Thừa mà cúc cung tận tụy?”

Ta sẽ... Làm như thế nào?

Lạc Bình duỗi một bàn tay, những đường chỉ tay vừa ngắn vừa lộn xộn, thầy tướng số từng nói đây là tướng bạc mệnh, hẳn cho lão ta mấy xấu tiền, lão liền sửa luôn lại thành tướng phú quý.

Kỳ thật lão không sai chút nào, cả đời này của hắn, phú quý mà bạc mệnh...

Hắn nói, “Nếu được làm lại một lần, ta vẫn sẽ phụ tá Đại Thừa quân vương, cho tới khi y không cần ta nữa.”

Đại phán quan đáp, “Tốt, nếu người lần này có thể giúp con cháu Chu thị ta ngồi vững trên giang sơn, sau khi người chết, bản điện sẽ phong người làm tướng tại Uổng Tử Thành này, đứng trên vạn quý; nhưng nếu người không làm được, bản điện sẽ dày người xuống địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Lạc Bình cười khổ, “Nếu như thế, xem ra ta không có đường lui rồi.”

Siết chặt đôi bàn tay thấm đẫm biết bao tội nghiệt, hắn im lặng lập một lời thề —

Ta sẽ phụ tá Đại Thừa quân vương, cho tới khi y không cần ta nữa.

Nhưng lần này, ta sẽ không đi sai một bước, hủy hoại chính mình, cũng hủy đi giang sơn người kia nắm giữ.

Đại phán quan dùng lửa âm ty thiêu hủy tờ giấy trong tay.

Lạc Bình, bản điện không tiếc nghịch thiên cho người cơ hội được sống lại, chỉ cần người hứa một câu.

Lạc Bình trịnh trọng đồng ý, Chu thị thiên thu, bảo hộ Đại Thừa.

Cảnh xuân tươi đẹp.

Hương vị ấm áp như vậy, đã bao lâu hắn chưa được ngủ qua?

Hương rượu thơm len trong từng góc nhỏ, hòa với gió mát thật khoan khoái cõi lòng. Nửa tỉnh nửa mê, Lạc Bình thấy trước mắt là một cảnh tượng mờ mờ lung lung mà quen thuộc.

Đây là... Hồ sen trong Hàn Lâm Viện.

Nhìn quanh bốn phía, lại nhìn y phục trên người, Lạc Bình không khỏi giật mình —

Hóa ra hắn đã quay về cái năm hắn mới vừa thi đậu, Tuyên Thống năm thứ hai mươi mốt.

Một năm này, hắn là Trạng Nguyên lang đầy đắc ý và chí nguyện.

Hoàng Thượng năm ấy khi biết hắn mười bảy tuổi thì càng thêm sủng ái, ngay tại điện thí (kỳ thi cuối cùng ở cung điện do nhà vua chủ trì) khen hắn “Thiên tư thông minh, tài hoa đẹp đẽ, không thẹn với danh xưng là Giang Nam tài tử, rất có phong thái của danh sĩ thời xưa”, sau đó phong hắn làm Hàn Lâm Viện tu soạn (Phụ trách biên soạn và sửa chữa sách, văn, thơ), một chức quan lục phẩm.

Khung cảnh này, đúng là thưởng xuân yến (yến tiệc thưởng xuân) mà Thánh Thượng cử hành cho đám quan viên mới nhậm chức.

Khóe môi Lạc Bình cong lên thành một nụ cười thản nhiên.

Hắn đã trở lại.

Hắn không biết cái sự “Sống lại” này, rồi sẽ thay đổi được vận mệnh bao nhiêu người, hay là chẳng thay đổi được gì cả.

“Lạc đại nhân, chúc mừng ngài quan trường đắc chí, nào nào nào, ta Lý Nguyên Phong xin mời ngài một ly!”

“Lý học sĩ nói quá lời, về sau còn phải nhờ cậy Lý đại nhân chỉ dạy nhiều hơn.”

Xoay người mỉm cười, Lạc Bình bưng chén rượu lên môi, hương vị cay nồng làm hẩn hơi chệnh choáng.

Thôi thôi, kiếp phù du nếu chỉ là mộng, sao còn phải để ý nhiều như vậy.

Xuân sắc phen này, chính là hẩn dùng cả vận mệnh để đổi lấy, không thưởng thức cho tốt thì chẳng phải phí của trời lắm sao?

Chén qua chén lại.

Lạc Bình còn nhớ rõ, chính mình khi đó chán ghét ra sao cái việc góp vui lấy lệ, thậm chí cũng không nể nang mấy lời nịnh hót, bởi thế cho nên vừa mới vào quan trường, hẩn đã bị gán cho cái biệt danh “Khinh cuồng tiểu nhi”. (Khinh thị + Ngông cuồng)

Nhưng hiện giờ đây, hẩn lại đang làm theo thói quen, mà ngay cả nụ cười giả dối cũng có thể chân thành đến vô cùng.

Lạc Bình một mặt bồi rượu nói cười, một mặt sắp xếp lại ký ức của kiếp trước.

Đó là Bàng đại nhân, Tuyên Thống năm thứ hai mươi ba bị Thừa Vũ Đế tịch biên tài sản, xử tội cả nhà.

Đó là Vương Tướng quân, An Thế năm thứ tư vì Thừa Cảnh Đế mà chết trận sa trường, phong danh Trung Dũng hầu.

Đó là Phó thượng thư, Chinh Hòa năm đầu tiên bị người nọ sung quân biên cương...

Tam đại triều thần tuổi già sức yếu, hiện giờ vẫn còn đang phong quang vô hạn, lại nghĩ đến bản thân mình, Lạc Bình tự có cảm giác mỉa mai.

“Ai nha Lạc đại nhân, hóa ra ngài ở chỗ này sao. Mau theo nô tài đến hậu viện, Hoàng Thượng đang tìm ngài đó!”

Giọng nói chói tai cắt ngang hồi tưởng của Lạc Bình, đại thái giám Trương Hỉ vội vàng dẫn hẩn vào hậu viện, ở nơi đó, Hoàng Thượng đang cùng hậu cung thưởng thức âm nhạc chơi xuân.

Bước chân có chút không vững, Lạc Bình đi trên uyển diên tiểu đạo (*), trong lòng không khỏi bồn chồn.

Rốt cục cũng gặp lại người kia.

Trong ấn tượng của hẩn, lần gặp đầu tiên này cũng chẳng vui vẻ gì.

(*) Uyển diên tiểu đạo (Đường nhỏ uốn lượn):

3. Chương 3

SƠ TUỞNG KIẾN (BUỔI ĐẦU GẶP LẠI)

Trong hoa viên là muôn hoa khoe sắc, Lạc Bình từng bước tiến tới, cảnh vật đẹp vô hạn chiếu vào đôi mắt hẩn.

Ở phía trước, màu vàng rực rỡ là đương kim Thánh thượng Chu Dục, bên phải khoan thai đỏ thắm là Hoàng hậu nương nương, bên trái nhẹ nhàng sen hồng là Vạn quý phi.

Ngồi thấp hơn một chút, theo thứ tự, màu xanh nhạt thêu vàng là Đại hoàng tử, áo lông cừu ngấn màu đỏ là Hoàng trưởng tôn (cháu đích tôn), xanh thẫm là Nhị hoàng tử, màu tím hoa lan là Tam hoàng tử, lam

đậm và lam nhạt là Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử, gấm đen là Lục hoàng tử, còn có trường công chúa xiêm y trắng như tuyết.

Cả vườn hoa tươi so với những người kia đều kém phần rực rỡ, nam rạng ngời như ngọc, nữ diễm lệ tựa tiên, có điều vẻ mặt của họ lúc này đều không được đẹp lắm, không khí cũng gượng gạo khó nói, phá đi ý xuân thuận hòa.

Tất cả chỉ vì một đứa nhỏ đang quỳ.

Đứa nhỏ kia mặc một thân xanh thẫm, vải bố rất đơn giản không thêu hoa văn, ở giữa một vòng người lụa là gấm vóc nhìn có vẻ cực kỳ xấu xí.

Trên tay áo còn in một dấu chân rõ ràng, gương mặt đỏ hồng dính một ít bụi bặm, nếu liếc mắt nhìn qua, trông đứa nhỏ hết như một tiểu thái giám mới vừa phạm lỗi.

Lạc Bình vừa tiến vào, đã nghe tiếng Hoàng Thượng nổi giận, “Người không biết tiến bộ gì hết! Một cho đại ca người còn thay người cầu tình, người không biết tốt xấu, ba trăm chữ [Mục Thệ], một chữ cũng không đọc được, thật là quá mất hứng!”

Bất ngờ nhìn thấy Hoàng đế dạy con, nếu là hần mười bảy tuổi năm đó, tất nhiên sẽ bị trận quát này dọa sợ. Ánh mắt Lạc Bình lưu chuyển, cuối cùng vẫn đi tới.

Bước chân khê lão đảo, tỏ vẻ như kính sợ uy nghiêm của Hoàng thượng, khuôn mặt Lạc Bình tái xanh.

Trộm nhìn đứa nhỏ quỳ trên mặt đất, lại nhìn sang Hoàng đế đang ngồi thẳng phía trên, hần bày ra bộ dáng như không biết phải làm gì.

Hoàng Thượng để ý thấy hần đang rụt rè ở đó, liền thu lại vẻ lạnh lùng, cười nói, “Lạc khanh tới rồi.”

Lạc Bình vội vàng hành lễ, “Vi thần bái kiến Hoàng Thượng, nương nương, thỉnh an các vị Hoàng tử.”

Quỳ xuống bên cạnh đứa bé kia, Lạc Bình thấy nó hung dữ lườm hần một cái, ánh mắt sắc như dao.

Hoàng Thượng xua tay, “Lạc khanh bình thân, nơi này không phải trong triều, lễ tiết miễn hết cả đi, mau mau ngồi xuống.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Lạc Bình đứng dậy ngồi vào bàn tiệc, đứa bé kia vẫn còn quỳ ở đó, không nói được một lời.

Cũng may Hoàng Thượng thấy có người ngoài ở đây, không muốn làm khó thêm nữa, “Đường nhi, người cũng ngồi xuống đi.”

“Tạ ơn phụ hoàng.”

Nhìn đứa nhỏ ngồi xuống bên cạnh mình, Lạc Bình thầm than, người này vẫn luôn như vậy, có bị oan ức thế nào cũng không biện hộ, một câu nhận thua không bao giờ chịu nói, vốn xuất thân đã không tốt, tính tình như thế này lại càng không thể chiếm được sủng ái của Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nâng chén rượu lên nói, “Đây là Lạc khanh mà trẫm vừa nhắc tới, thiếu niên tài tử, mãn phúc kinh luân, hùng thao vĩ lược, bài [Thập Sách] (mười kế) tại kỳ thi đình tựa như châu như ngọc, Đại Thừa ta có một hiền thần này, quả là rất may mắn!”

Cái này là nói cho các Hoàng tử Hoàng tôn nghe, Lạc Bình biết mình là bị mang ra làm tấm gương, cuống quýt bưng chén rượu lên, “Vi thần không dám, Hoàng Thượng khen quá lời rồi.”

Đúng là khen quá lời rồi, cái bài [Thập Sách] kia, hiện giờ hần xem lại cũng thấy thật ngây ngô, tựa như người si nói mộng thôi.

Chẳng qua Hoàng Thượng đại khái là yêu thích cái sự “Ngây ngô” của hần, mà hần lại là thí sinh duy nhất viết về kế sách giao tranh, đối với một người đã dùng nửa cuộc đời trên chiến mã dẹp loạn Tây Cương như Hoàng Thượng, tất nhiên bài đó của hần so với mấy sách luận trị quốc vân vân thì thuận mắt hơn nhiều.

Uống một hơi cạn chén, sắc mặt Hoàng Thượng rất nghiêm túc, “Đường nhi, trẫm nói hai câu người còn không phục. Người đã mười tuổi, cùng tới Thái Học Viện với các huynh trưởng, cùng nghe Thái phó giảng

bài, thế mà đến giờ vẫn chưa đầu vào đầu, người nhìn Lạc Khanh xem, mười bảy tuổi đã là rường cột nước nhà, thân là Hoàng tử, người thì không, nhưng trầm cảm thấy mất mặt!”

Một giọng nói rất dịu dàng truyền tới, “Cha mẹ sinh con trời sinh tính, Hoàng Thượng, sao phải vì một đứa nhỏ do hạ nhân sinh ra mà nóng giận.”

Vạn quý phi khẽ vuốt ngực Hoàng Thượng, ngoài mặt thì giảng hòa, thực tế lại thêm dầu vào lửa.

Cứ nhắc tới thân mẫu của Chu Đường là Hoàng Thượng lại phần nộ.

Khi đó một cung nữ ngẫu nhiên được ân sủng, sinh hạ Hoàng tử xong thì tự thông với thị vệ, đội cho Hoàng Thượng một cái nón xanh (cắm sừng), đến lúc bị phát hiện đã không biết hối cải, còn trách cứ Hoàng Thượng cường bạo mình, nguyên rủa Đại Thừa đoạn tử tuyệt tôn, sau đó nuốt vàng tự vẫn.

Nhục nhã vô cùng như vậy, Hoàng Thượng làm sao nhịn nổi.

Mà nói cũng lạ, ngay sau khi nữ nhân kia chết, thân thể của Đại hoàng tử Chu Phong ngày càng sa sút, mùa đông tới chỉ nằm trên giường dưỡng bệnh, không thể rời lò sưởi dù chỉ một lát, khiến Hoàng Thượng lo sợ không ít.

Cũng may bốn năm sau Đại hoàng tử phi sinh hạ ra một tiểu tôn tử (cháu đích tôn) khỏe mạnh hoạt bát, khi ấy Hoàng Thượng mới nhẹ lòng.

Chỉ có điều, từ đó Hoàng Thượng không thể hoà nhã dịu dàng với đứa nhỏ của nữ nhân kia được, cho dù nó cũng là thân sinh cốt nhục của mình.

Cứ nhìn dáng vẻ quật cường của Chu Đường là nhớ tới nữ nhân đó, Hoàng Thượng cảm giận mắng một câu, “Hừ, quả nhiên là tiện nhân sinh tiện loại!” (mẹ đã thỏa sinh con đẻ tiện)

Lời này nói nặng, thấy nắm tay của Chu Đường bắt đầu run rẩy, Đại hoàng tử Chu Phong vội vàng lên tiếng hoà giải, “Phụ hoàng, Tiểu Thất tử tuổi còn quá nhỏ, lại đứng vào thời điểm ham chơi, muốn cấm cũng không được, người đừng bực bội làm gì.”

“Đúng vậy Hoàng Thượng, Người xem, Người chỉ mãi cùng hoàng nhi và thần tử nói chuyện, Yên nhi xin người được uống rượu nửa ngày rồi, nếu người còn không để ý tới nó, nó sẽ khóc mất.” Hoàng hậu chuyển đề tài.

Trường công chúa Chu Miệng nói, “Đúng vậy nha, Phụ hoàng bất công! Vì sao các Hoàng huynh đều có thể uống rượu, Yên nhi lại không được?!”

Giọng của Chu Yên rất yêu kiều, khi nói còn mang theo cả vẻ bướng bỉnh rất đáng yêu, Hoàng Thượng bị chọc cười, “Thôi thôi, hôm nay sắc xuân tươi đẹp, không bàn mấy chuyện mất hứng nữa. Yên nhi cứ uống rượu đi, trẫm đã ngăn cấm người khi nào, tửu lượng của người kém, uống một chút đã say, đến lúc các Hoàng huynh cười người, trẫm cũng mặc kệ đấy.”

“Nếu Yên nhi say, sẽ múa một khúc ‘Túy thiên thương’ (say nghìn chén) cho Phụ hoàng xem, Phụ hoàng, người nói có được không?”

“Được được được, vũ khúc của Yên nhi, ai dám nói không được!”

Lạc Bình sợ sệt cùng Hoàng Thượng và sáu vị Hoàng tử hàn huyên một trận, sau vài chén rượu, cố nén chênh choáng trong đầu, thưởng thức “Túy thiên thương” của trường công chúa.

Vũ khúc đó thật động lòng người, quả nhiên là quốc sắc thiên hương. Trường công chúa còn rót riêng cho Lạc Bình một ly rượu thơm, mỹ nhân như ngọc, rượu không say mà tự mình say, Lạc Bình cạn chén, ánh mắt mê ly.

Chu Yên tươi cười, lại đi rót rượu cho những nơi khác.

Ngồi ở đó chỉ có hai người không được nàng rót rượu, một là Hoàng trưởng tôn năm ấy sáu tuổi, một chính là Thất hoàng tử Chu Đường.

Cả quang cảnh nói cười rục rờ, nửa điểm cũng không chạm đến lòng Chu Đường.

Y cúi đầu ngồi đó, không ăn uống, không vui đùa, giống như một pho tượng gỗ.

Cũng không biết tại sao, y cảm giác được người bên cạnh rất không an phận, hình như hần cứ nhích lại gần y. Chu Đường không khỏi liếc sang nhìn hần, nhưng lại chỉ thấy đôi mắt người nọ vẫn đang si ngốc nhìn ngắm Chu Yên.

Chu Đường cười lạnh một tiếng, châm chọc nói, “Cái gì mà rường cột nước nhà, rõ ràng rành là đồ háo sắc vô tích sự.”

Đang nói, đột nhiên chạm tay phải thứ gì đó mềm mềm, Chu Đường hoảng sợ rút về, bàn tay lại bị thứ đó chộp được.

Sau hồi lâu y mới nhận ra, thứ đó là tay của một người khác.

Rất ấm, còn hơi ram ráp.

Ngước lên nhìn người bên cạnh, vừa khéo đụng phải một ánh mắt dịu dàng, sáng sủa như mặt hồ mênh mông.

Vốn định trách cứ hần vô lễ phạm thượng, dám chọc ghẹo đường đường Hoàng tử, nhưng nhìn vào đôi mắt kia, một câu “Làm càn” lại không thể thốt nên lời. Chu Đường tựa như bị ma nhập, cứ để mặc cho hần nắm lấy tay mình.

Lúc này không biết là ai nói câu, “Tiểu Thất tử cũng tới mùa một khúc giúp vui cho mọi người được không?”

Công chúa hiền vũ là quang vinh, nhưng yêu cầu một vị Hoàng tử nhảy nhót, hiển nhiên là muốn hạ thấp y, muốn xem y xấu mặt, mà Hoàng Thượng cũng không có ý ngăn cản.

Chu Đường mím môi, “Ta không múa.”

Tam hoàng tử nói, “Tiểu Thất tử, cái gì ngươi cũng không, vậy phải làm sao bây giờ, hay là bắt chước con lừa hí lên hai tiếng xem?”

Hoàng trưởng tôn mơ mơ màng màng, “Thất hoàng thúc muốn bắt chước lừa hí sao? Hành nhi muốn nghe, Hành nhi còn chưa được nghe con lừa hí bao giờ.”

Chu Đường giận lắm, nhất thời không chịu nổi muốn lật cả bàn tiệc lên, bắt chột một vật gì đó sắc nhọn được nhét vào lòng bàn tay y, da thịt bị đâm đến đau xót.

Liếc thấy Lạc Bình đang nhứu mày nếm rượu, rất khê lắc đầu.

Còn đang nghi hoặc, bàn tay kia đã rời đi, người bên cạnh lại khôi phục bộ dáng rượu say mê đắm, một lòng chăm chú nhìn Trưởng công chúa, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Thứ trong tay lăn một vòng, Chu Đường nhận ra đó là một hòn đá nhọn, y dùng sức nắm chặt lấy nó, lòng bàn tay đau đớn, nhưng ngược lại thần trí đã thanh tỉnh không ít.

Đúng vậy, không thể xúc động, chỉ có thể nhịn.

Những nỗi đau này y có thể nói cùng ai, ngoại trừ một mình mình lặng lẽ nuốt vào, y còn biết làm sao bây giờ?

Chống bàn đứng lên, Chu Đường khê cười nói, “Nếu như thế, ta cũng không phá hỏng cuộc vui của mọi người, bắt chước lừa hí vài tiếng vậy.”

Nói xong, y “A ách — a ách —” kêu lên hai tiếng, chọc cho Hoàng trưởng tôn cười đến vui vẻ, “Thất hoàng thúc, Thất hoàng thúc, làm sao ngươi biết con lừa kêu thế nào?”

Tam hoàng tử thay y trả lời, “Hành nhi, Thất hoàng thúc của ngươi ngụ tại Phù Đông Điện gần chuồng ngựa, mỗi ngày làm bạn với gia súc, tất nhiên là học được rồi.”

“Ồ,” Chu Hành gật gật đầu nói, “Thất hoàng thúc, Hành nhi có thể tới tìm người chơi không? Hành nhi cũng muốn đi gặp con lừa.”

Nó chỉ nhỏ hơn Chu Đường bốn tuổi, ở trong cung không có bạn bè, rất muốn thân cận với Hoàng thúc xấp xỉ tuổi mình này.

“Phù Đông Điện cách rất xa Triều Dương Cung, Hành nhi đừng tới thì hơn.” Chu Đường lạnh lùng đáp.

Không để ý tới vẻ mặt thất vọng của chất nhi (cháu trai), Chu Đường hành lễ với Hoàng thượng, “Phụ hoàng, nhi thần thân thể không được khoẻ, xin cáo lui trước.”

“Được,” Hoàng Thượng thuận miệng đáp một tiếng, cũng không thèm nhìn y, ôm lấy tiểu tôn tử dễ dàng, “Hành nhi muốn xem lừa? Hoàng gia gia (ông nội) tặng người mười con nhé...”

Không lâu sau, Lạc Bình cũng mượn rượu cáo lui.

Trở lại tiền viện, xuân yển cũng đã tàn, chỉ còn vài cung nhân đang dọn dẹp.

Không phải mất công tìm, hắn đã biết người nọ hiện ở đâu, vì thế hắn đi thẳng tới hồ sen. Quả nhiên, ngay bên cạnh một hòn non bộ, hắn nhìn thấy Chu Đường đang ngồi ôm gối.

Hắn đứng phía sau y, nhìn xuống thân thể gầy gò.

Cánh tay bé nhỏ yếu ớt, búi tóc rối tung, ngay cả quần áo mặc trên người cũng chẳng giống Hoàng tử chút nào.

Lạc Bình gọi, “Thất điện hạ.”

Chu Đường cứng người, “Cút ngay.”

“Thất điện hạ...”

“Ta kêu người cút ngay! Cút đi! Đồ quỷ háo sắc người! Hoạn quan!”

“Phì,” Lạc Bình nhất thời nhin không được, bật cười, “Điện hạ, người ngay cả mắng chửi người cũng không biết, thật sự chỉ biết hí tiếng lừa sao?”

“Người! Làm càn!” Chu Đường ngẩng đầu lên, mặt đỏ bừng.

Lạc Bình nhìn y, ý vị sâu xa nói, “Lừa hí, người không cần phải học, nếu người học theo kiểu nói chuyện của họ, về sau dù thế nào người cũng sẽ không có tiền đồ.”

Chu Đường choáng váng.

Y nghĩ, người này nhất định là say quá rồi, hắn đang nói cái gì? Hắn làm sao dám, hắn làm sao dám nói như vậy?

Dám so sánh những người đó với lừa? Hắn làm sao dám!

Lạc Bình ngồi xuống bên cạnh y, thừa dịp y ngẩn người, phui đi vết giày trên quần áo y, dùng ống tay áo thấm nước hồ sen, lau hết dơ bẩn trên mặt y, sau đó xòe tay y, cẩn thận rửa sạch vết thương vừa rồi bị hòn đá nhọn đâm vào.

Hắn nói, “Điện hạ, xiêm y của người thật đẹp.”

Hồi phục lại tinh thần, Chu Đường xoa xoa góc áo, không vui đáp, “Nói bậy! Xiêm y của bọn họ mới đẹp!”

“Không, không phải,” Lạc Bình nói, “Điện hạ, người có biết xiêm y của mình là màu gì không?”

“Màu xanh đen. Bọn họ nói, mẫu thân ta đội nón xanh cho Phụ hoàng, nên ta chỉ xứng đáng mặc loại y phục xanh khó coi này.”

Lạc Bình lắc đầu, “Bọn họ đều là người phạm tặc. Điện hạ, màu xiêm y của người có tên là xanh thiên tuế. Nó là màu sắc của mặc ngọc ngàn năm ngưng tụ thành, ngày thường nhìn không thu hút, nhưng nếu được mang lên một nơi thật cao, ở dưới ánh mặt trời sẽ tỏa sáng chói chang rực rỡ.”

Chu Đường chuyên tâm nghe hần nói, bất giác cảm thấy thật thần kỳ, nhìn lại y phục trên người mình, tựa hồ như cũng lung linh lắm.

Y bỗng nhiên nghĩ, người này hóa ra không đáng ghét như vậy.

“Này, một sách,” Chu Đường thô lỗ gọi hần, “Ta muốn biết [Mục Thệ] là cái gì, người nói cho ta nghe.”

Lạc Bình hỏi, “Điện hạ, lúc ở Thái học viện, Thái phó không dạy [Kinh Thư] cho người sao?”

(Kinh Thư (Shū Jīng): là một bộ phận trong bộ sách Ngũ Kinh của Trung Quốc, ghi lại các truyền thuyết, biến cố về các đời vua cổ có trước Khổng Tử. Khổng Tử san định lại để các ông vua đời sau nên theo gương các minh quân như Nghiêu, Thuấn chứ đừng tàn bạo như Kiệt, Trụ. Kinh Thư bao gồm Ngu thư (ghi chép về đời Nghiêu Thuấn), Hạ thư (ghi chép về nhà Hạ), Thương thư (ghi chép về nhà Thương) và Chu thư (ghi chép về nhà Chu). “Mục Thệ” là một thiên nằm trong Chu Thư.)

Chu Đường nói, “Ta đâu có đi Thái Học Viện! Vừa bước đến thì Tam hoàng huynh đã phái người thả chó cắn ta, Thái phó trước mặt Phụ hoàng chỉ nói ta ngu dốt, kỳ thật một ngày hần cũng không dạy cho ta! Thế người tốt cuộc có nói hay không, không nói ta cũng không thèm nghe, người cút ngay cho ta!”

Nhẹ vồ vồ y, Lạc Bình nghiêm mặt, “Muốn ta nói cho nghe, thì phải thỉnh giáo ta đàng hoàng, học trò thô lỗ như người, ai muốn dạy?”

Chu Đường đang định nổi cáu, bất giác lại kịp phản ứng, “Một sách, người, người muốn dạy ta?”

“Phải gọi ta là phu tử (thầy).”

“Hừ, người lớn hơn ta mấy tuổi? Ta không gọi người là phu tử đâu.”

“Vậy ta đây không dạy nữa.”

“Người!” Chu Đường nóng nảy, “Được rồi, ta sẽ gọi người là tiểu phu tử, người chỉ có thể làm tiểu phu tử của ta thôi!”

“Được.” Lạc Bình che đi khoé miệng đang cười cay đắng, “Ta chỉ có thể làm tiểu phu tử của người thôi.”

Lạc Bình giữ chữ tín, liền giảng cho y nghe [Mục Thệ]:

Kim dư phát duy cung hành thiên chi phạt. Kim nhật chi sự, bất khiển vu lục bộ, thất bộ, nãi chỉ tề yên.

Úc tai phu tử! Bất khiển vu tứ phạt, ngũ phạt, lục phạt, thất phạt, nãi chỉ tề yên.

Úc tai phu tử! Thượng hoàn hoàn như hổ, như tỳ, như hùng, như bi, vu thương giao phát nhạ khắc bồn, dĩ dịch tây thổ.

Úc tai phu tử! Nhĩ sở phát úc, kỳ vu nhĩ cung hữu lục!

“Điện hạ, áng văn này nói rất đúng: Ngày quyết chiến, khoảng cách hàng ngũ trước sau của chúng ta không được vượt qua sáu bước, bảy bước, phải duy trì trật tự, không được lề mề. Khoảng cách hàng ngũ trái phải không thể vượt qua tứ phạt, ngũ phạt, lục phạt, thất phạt, cũng phải duy trì trật tự, không được chùn chân.” (Tứ phạt, ngũ phạt, lục phạt, thất phạt: Dò thám và công kích, ít thì bốn năm, nhiều thì sáu bảy, về sau lấy “Thất phạt” để chỉ chinh phạt xung quanh.)

“Các tướng sĩ uy vũ hùng tráng, như hổ như tỳ, như hùng như bi, tiến bước tới ngoại ô đô thành. Khi chiến đấu, chớ nên ngăn cấm những kẻ xin hàng, phải dùng bọn họ để tăng thêm sức mạnh cho chúng ta.” (Tỳ: Một loài thú trong sách cổ. Hùng: Gấu. Bi: Con bi to hơn con gấu, lông vàng phớt, cổ dài, chân cao, đứng thẳng được như người.)

“Nỗ lực lên, các huynh đệ! Nếu không anh dũng, tắm máu quân thù, tự thân chúng ta sẽ chịu hình lục.” (Lục: Giết rồi phanh thây ra gọi là lục.)

Chu Đường lắng nghe cực kỳ chăm chú, y hỏi, “Một sách, ạch, tiểu phu tử, đây là nói về đánh giặc như thế nào sao? Đây là binh pháp sao?”

Lạc Bình nói, “Không phải, đây chỉ là một bài lịch văn chiến đấu, dùng để kêu gọi binh lính ra chiến trường, so với binh pháp còn kém xa lắm. Chúng ta từ từ sẽ học tới, về sau ta sẽ dạy cho người.”

Chu Đường không để tới mình đang túm chặt ống tay áo Lạc Bình, gần như xé rách cả vải, “Người dạy ta ở đâu? Làm sao ta tìm được người? Người không gạt ta chứ? Người không phải đang say xỉn nói nhảm đúng không?”

“Ta giữ chức Tu soạn ở Hàn Lâm Viện, mỗi ngày đều ở chỗ này. Ta sẽ không lừa người.” Lạc Bình nói, “Trong cuộc đời này, đây là nghiệp trái ta chạy không thoát.”

4. Chương 4

TẢO HÀ HIÊN

Hôm nay Chu Đường thức dậy rất sớm, cung nữ cùng thái giám phụ trách hầu hạ y đều cảm thấy kinh ngạc, tiểu chủ tử này luôn luôn uể oải, tại sao hôm nay lại có tinh thần như vậy.

Hai người hầu mặt cứng như khúc củi bùng lên cho y tảo thiện (đồ ăn sáng) nguội ngắt, cũng không thèm giúp y thay y phục, qua quyết cho có lệ rồi tụ tập với nhau nói chuyện phiếm. Trên đầu là một chủ tử không được sủng, bọn họ ngoài miệng tuy không nói, nhưng trong lòng đều bất mãn không cam tâm.

Thế lực trong cung là, nếu chủ tử có quyền thì hạ nhân cũng cao hơn người một bậc. Nhìn nô tài cung nữ của các Hoàng tử khác xem, cơm ngon được mang đến tận nơi, bọn họ ở đây thì suốt ngày sơ sài đạm bạc, cuộc sống còn chẳng bằng lũ gia súc nhốt trong cái chuồng cách vách, tất nhiên không thể xinh tươi sắc mặt đối diện với chủ tử của mình rồi.

Chu Đường biết bọn họ không muốn hầu hạ mình, loại chuyện này y đã thành quen, nên cũng lười để ở trong lòng.

Gặm hai cái mìn thầu khô khốc cứng đơ, thật sự nuốt không trôi mới đành phun ra, ừng ực tu miếng cháo lạnh, Chu Đường bỏ lại bát đĩa chạy ra ngoài.

Y nhớ rõ, con ma men tiểu phu tử nói muốn dạy y đọc sách.

Nghĩ đến bộ dáng người nọ giảng từng chữ [Mục Thệ] hôm qua, Chu Đường đã cảm thấy vui mừng.

Đi ngang Thái Học Viện, bên trong truyền ra tiếng giảng bài vẫn luôn khiến y khao khát, hiện giờ lại tuyệt không hấp dẫn nữa rồi.

Bởi vì y đã có tiểu phu tử, tiểu phu tử của riêng mình y...

Bước chân nhẹ nhàng như gió thổi, rẽ qua bảy – tám bức tường cong, ra khỏi cung thẳng đến Hàn Lâm Viện, Chu Đường chạy chậm lại.

Càng tới gần Hàn Lâm Viện, y lại càng cảm thấy bất an, liệu người kia có xuất hiện như đã hẹn không?

Nghe hẳn nói chuyện hôm qua, tựa hồ hoàn toàn không để Phụ hoàng cùng các Hoàng huynh vào mắt, một kẻ cuồng vọng như vậy, liệu có thể tín nhiệm không?

Không phải hẳn muốn lợi dụng y, hoặc là trêu cợt y chứ?

Càng nghĩ càng thấy sợ hãi, thoát cái đã tới cổng Hàn Lâm Viện, Chu Đường căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Y tựa lên góc tường, nhóng cổ nhìn vào viện, xuôi ngược bên trong là các Thị chiếu, rồi các quan văn, quan phục mặc trên người đều tựa tựa nhau, làm sao nhận ra nổi ai là ai?

Chu Đường chẳng biết làm sao, đang nghĩ liệu có nên rời đi hay không, đột nhiên nghe được trong viện nổi lên một trận hỗn loạn.

Tập trung nhìn lại, y thấy một người đoạt lấy chiết tử (sổ xếp) trong tay Thị chiếu, hằm hằm bỏ ra ngoài.

Người nọ không để ý tới những kẻ khác ngăn cản, miệng nói, “Ngô thượng thư này là có ý gì? Hấn vu oan người khác, còn muốn kéo Hàn Lâm Viện chúng ta xuống nước sao?! Ta sẽ không để cho Hoàng Thượng bị chiết tử này mê hoặc! Lý đại nhân, ngài cũng không cần khó xử, ta sẽ đi gặp Thánh Thượng, có chuyện gì mình ta gánh chịu, tuyệt không liên lụy đến ngài.”

Sau đó hấn lao ra khỏi chính điện, mặc cho mọi người trợn mắt há mồm.

Ngay cả Chu Đường nhìn cũng choáng váng, y nhận ra người nọ chính là tiểu phu tử. Tiểu phu tử của y... Rõ ràng so với y còn lỗ mãng kích động hơn, tính tình thế này, hôm qua còn không biết xấu hổ nói y phải “Nhịn”?

Khiếp sợ qua đi, Chu Đường không biết sao lại cười ha hả.

Ôm bụng gập người cười.

Một kẻ chỉ được cái nói thì hay, còn bảo sẽ làm phu tử của y? Chu Đường y đúng là thiếu tâm nhân mới đi trông cậy vào hấn đến giúp đỡ mình. Người như thế mà muốn sống tại quan trường, dù chỉ vài ngày cũng là vấn đề lớn!

Quên đi quên đi, quay về thôi.

Chu Đường nản lòng thoái chí xoay người, bả vai bỗng nhiên bị vỗ nhẹ.

“Điện hạ, đợi lâu chưa?”

Ngạc nhiên ngẩng đầu, trước mắt đúng là “Nói thì hay” tiểu phu tử.

Chu Đường có chút phản ứng không kịp, “Hử? Người, người không phải đi gặp Phụ hoàng sao?”

“Tìm cơ ra ngoài mà thôi,” Lạc Bình cười nói, “Thấy người thò đầu vào nhìn, rõ ràng là đang kiếm ai. Sao thế, không dám đi vào à?”

Chu Đường ghen hòng thật lâu, “... Người là vì ta nên mới làm âm ỉ thành như thế?”

Lạc Bình không đáp, chỉ đưa y tới một gian nhà nhỏ yên tĩnh, “Hôm qua ta uống hơi quá, nói nhiều chuyện không được minh mẫn, xin điện hạ đừng lấy làm phiền lòng.”

“Ừ.”

“Nơi này là ta mượn của một phó dịch (nô bộc), hơi mộc mạc, song bên ngoài chỉ có hòn non bộ và ao sen, môi trường coi như không trở ngại gì. Ta là mệnh quan triều đình, không nên tiếp xúc quá nhiều với một Hoàng tử, chỗ này đủ bí mật, cũng đủ yên tĩnh, sẽ không có chuyện gì. Từ nay người cứ tới thẳng đây ngồi chờ ta, ta sẽ đến sau.”

Chu Đường thuận miệng đáp lời, lòng tràn đầy tò mò đánh giá lớp học riêng của y.

Bên trong chất đống chổi và đồ hốt rác các kiểu, đại khái đây là một phòng tạp dịch, nhưng hiển nhiên đã được người nào đó cẩn thận quét tước qua, có một bàn gỗ lớn cùng hai cái ghế dựa, giấy và bút mực cũng đã đầy đủ hết.

Chu Đường lấy tay sờ nghiên mực, lại cúi xuống ngửi ngửi mực nước bên trong, ngần ngừ nói, “Thơm quá... Bọn họ nói thật, mực nước đúng là có hương thơm.”

Lạc Bình thấy chớp mũi y đã dính một ít mực đen, phì một cái cười ra thành tiếng.

Chu Đường hỏi, “Người cười cái gì?”

Lạc Bình quệt quệt cái mũi y, “Dây mực rồi.”

Bị đầu ngón tay hơi lạnh chạm tới, Chu Đường vô thức rụt lùi lại, nhưng rụt xong y lại hối hận – tuy rằng xấu hổ, nhưng y cũng muốn để Lạc Bình lau mực cho mình – hôm qua người này giúp y rửa sạch chỗ bị trầy da, động tác thật nhẹ nhàng, thật mềm mại, khiến y dễ chịu vô cùng.

Làm y thất vọng, lần này Lạc Bình chỉ nhúng khăn vào chậu nước rồi đưa cho y tự mình lau, “Điện hạ, người làm Hoàng tử thật là, một chút tự giác cũng không có.”

Chu Đường đỏ mặt, vừa nhận lấy khăn vừa mạnh miệng nói, “Không phải lỗi của ta! Không ai nói với ta Hoàng tử thì phải thế nào, vả lại, trong cung này căn bản cũng chẳng ai xem ta là Hoàng tử.”

“Cho dù tất cả mọi người không xem ngươi là Hoàng tử, tự bản thân ngươi cũng phải đối đãi với chính mình như Hoàng tử. Người muốn xuất ra uy quyền để bọn họ kính sợ, người phải có cử chỉ và khí lượng của Hoàng tử, đây là tôn nghiêm của ngươi.” Lạc Bình nói, “Đương nhiên, ở trước mặt ta thì ngươi không cần bày ra vẻ ngông nghênh làm gì, bởi vì trong mắt của ta, ngươi mãi mãi chỉ là một học trò hoàn toàn không biết gì hết thôi.”

Chu Đường nghe hần nói nửa câu đầu thì thấy trong lòng nóng lên, nửa câu sau lại có chút không cam tâm, “Hừ, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày ta lợi hại hơn ngươi!”

“Vi thần xin đợi ngày đó đến.”

Ở trong trí nhớ của Lạc Bình, từ giờ đến ngày đó không còn bao lâu nữa.

Tương lai không xa, người này sẽ quân lâm thiên hạ, uy lực và quyền thế không ai có thể đụng tới, làm sao còn nhớ nổi chóp mũi mình đã từng dính qua một vết mực nhạt nhoà.

Trước khi giảng bài, Lạc Bình lấy trong lòng ra một bọc giấy. Hắn đặt lên bàn, mở ra, bên trong là hai nắm cơm nếp, còn có một bát sứ con màu trắng.

Hắn nói, “Chỗ này của ta không sánh được với Thái Học Viện, không có đồ ngon để chiêu đãi ngươi, đói bụng chịu khó ăn cái này lót dạ. Nước trà ta cũng mang, nhưng không có chén, ngươi dùng bát uống tạm đi.”

Nhìn thức ăn bày trên mặt bàn, Chu Đường vui sướng cực kỳ. Những lo lắng người này “Bụng dạ khó lường”, “Khi dễ chọc ghẹo” lúc trước đều bị y vứt lên chín tầng mây.

Cắn miếng cơm nếp ngọt tận đáy lòng, y cảm thấy đồ ăn ngon nhất trên đời này chính là nó đây, so ra thì màn thầu khô khốc thật sự khó nuốt đến buồn nôn.

Chờ Chu Đường ngấu nghiến ăn xong, Lạc Bình liền bắt đầu giảng cho y những nội dung cơ bản nhất.

Hôm đó Lạc Bình dạy y một lúc rồi bảo y tự mình ôn tập, Chu Đường hỏi hần phải đi đâu, hần nói, “Vừa rồi ta làm loạn ở Hàn Lâm Viện, không cho bọn họ một cái giao tình là không thể được. Mặc kệ thế nào, ta nhất định phải gặp Hoàng Thượng, có một số lời vẫn phải nói ra.”

Chu Đường hoảng sợ, “Ngươi điên rồi à? Ta tưởng ngươi nói đùa, hoá ra ngươi thật sự muốn đi gặp Phụ hoàng cáo trạng lão Thượng thư nào đó sao? Người cũng biết, chỉ cần hơi vô ý, Phụ hoàng sẽ chém đầu ngươi!”

Lạc Bình cười cười, “Sẽ không đâu, ta sẽ không sao.”

“Làm sao ngươi biết ngươi sẽ không sao!” Nghĩ tới đầu hần rơi xuống đất, Chu Đường đã gấp đến hoảng, “Tiểu phụ tử, ngươi đừng có xằng bậy, nếu thật muốn đi, ta, ta sẽ cùng đi với ngươi!”

“Ngươi sợ Phụ hoàng người như vậy, đi theo thì giúp được gì cho ta?” Lạc Bình nhẹ vuốt sau lưng y, an ủi, “Tin ta đi, ta nhất định sẽ không có việc gì. Hoàng Thượng sẽ không phạt ta, ngược lại còn thưởng cho ta nữa.”

“Thưởng cho ngươi? Người chỉ là một Tu soạn nho nhỏ, làm sao hơn được lão Thượng thư kia? Chẳng lẽ Phụ hoàng tin người mà không tin lão sao?”

“Người ta nói thánh tâm khó dò, ý nghĩ của Hoàng Thượng, ai có thể đoán được.”

Để lại một câu nói mơ hồ, Lạc Bình cầm lấy chiết tử kia đi thỉnh cầu điện thánh.

Chu Đường đứng ngồi không yên chờ đợi tới giữa trưa, một chữ đọc cũng không vào. Ngay khi y đang lo lắng hải hùng chuẩn bị đi tìm gặp Phụ hoàng, Lạc Bình rốt cục đã trở lại.

Về mặt có chút mệt mỏi, nhưng tràn ngập ý cười, hắn nói, “Người xem, không phải ta không có chuyện gì sao?”

Chu Đường vừa an lòng lại vừa tức giận, tiểu phu tử này thật là vô tâm vô phế, quá xá đáng ghét!

Y quay ngoắt đi đọc sách, làm ra vẻ chả thèm quan tâm. Lạc Bình cũng không quản nhiều, chỉ đem mấy quyển sách tại Tàng Thư Các trong Hàn Lâm Viện đưa cho y, “Chỗ này đều là tạp thư, nếu xem hiểu thì xem đi. Hôm nay tới đây thôi, buổi chiều ta còn rất nhiều việc, người cứ về trước.”

Chu Đường ôm sách bước đi, thấy có hòn đá nhỏ liền giơ chân đá một cái.

Lạc Bình lắc đầu, tâm nói Chu Đường như thế này, quả thật khiến người ta hoài niệm.

Về sau Chu Đường nghe người bên ngoài nói, ngày đó Lạc Bình tại Chân Ương Điện cùng Ngô thượng thư giằng co trực diện, thái độ cường ngạnh, lời nói kịch liệt, thẳng đến khi thuyết phục được Hoàng Thượng điều tra kỹ càng nguồn gốc hướng ngân(nghân quỹ + tiền lương) của Hộ bộ kia mới thôi.

Một đồng sở sách lộn xộn bị phơi bày, Ngô thượng thư ăn hối lộ trái phép, ý đồ giá họa, khi quân, che giấu, lừa dối vân vân đều có cả, cuối cùng nhận lấy kết cục tịch biên chém đầu.

Đủ loại nhân vật và sự vụ cũng bị liên lụy vào, nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã bị Hoàng Thượng mạnh mẽ vang dội quét sạch trơn.

Mà Lạc Bình, một viên quan mới vừa nhậm chức, được Hoàng Thượng nhiệt liệt tán thưởng, một hiền thần “Trung ngôn trực gián” (Ấn ngay nói thật), lập tức trở thành đại hồng nhân (người cực kỳ được tín nhiệm). Có kẻ nịnh bợ, có kẻ khinh thường, cũng có kẻ ngờ vực.

Nhìn hắn làm việc lỗ mãng không để ý hậu quả, nhiều người từng trải chón quan trường ngậm gấn cho hắn cái biệt danh “Khinh cuồng tiểu nhi”. Nhưng Lạc Bình từ đầu chí cuối vẫn chỉ trưng ra bộ dáng lãnh đạm chẳng liên quan đến mình.

Chỉ có chính hắn mới biết, cái thứ “Trung ngôn trực gián”, chẳng qua cũng chỉ là xạo sự mà thôi.

Đời trước hắn làm như vậy, đúng thật là vì ôm trong lòng mối hiên lương muốn đền đáp triều đình. Lúc ấy Hoàng Thượng tán thưởng hắn, khiến cho hắn đắc chí thật lâu, hiện giờ hắn đã sớm hiểu được, mình chẳng qua chỉ là gã đứng chỗ ngựa của Hoàng thượng mà thôi, trùng hợp dâng lên một cái cơ để diệt trừ những kẻ Hoàng thượng muốn diệt trừ.

Hắn là quân cờ do Hoàng Thượng một tay đặt ra, đến khi không còn hữu dụng nữa, tất nhiên hắn cũng sẽ bị trừ khử.

Hiện tại hắn là người ngoài cuộc, toàn bộ sự việc đều nhìn thấy rõ ràng, nên hắn cũng không để trong lòng nữa. Bởi vì hắn không phải đang đối mặt với chính mình nóng vội trên quan trường như năm đó, mà giờ đây hắn chỉ có duy nhất một mình Chu Đường thôi.

Chu Đường thì ngược lại, trải qua một chuyện này, ở trong lòng y đã cảm thấy hắn thật thanh cao chính trực, còn có thêm cả chút khâm phục.

Cho dù về sau biết rõ tâm cơ thâm trầm của người này, nhưng y vẫn luôn dùng “Trạc thanh liên nhi bất yêu” để hình dung về hắn.

(Trong câu: , – Dùng để miêu tả hoa sen, thanh tịnh và thuần khiết như nước, đẹp đẽ nhưng không yêu mị, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.)

Chu Đường đặt tên cho gian nhà kia là “Tảo Hà Hiên”, bởi vì y ngồi bên trong đưa lưng về đồng cỏ, đối mặt với hồ sen. (Tảo: Quét nhà, Hà: Sen.)

Chuyện làm y sung sướng nhất trong một ngày là tới Tảo Hà Hiên, dù Lạc Bình còn chưa đến, y ngồi chờ thôi cũng đủ vui rồi.

Chu Đường rất thông minh mà cũng rất chăm chỉ, học đâu hiểu đó. Lạc Bình nói đọc thuộc lòng, ngày hôm sau y liền đọc thuộc lòng không sai một chữ, thậm chí còn có thể đọc vanh vách luôn cả mấy trang sau cho hần nghe.

Cho nên Lạc Bình dạy y cũng rất nhẹ nhàng, bình thường cuối ngày hần chỉ cần tới gian phòng nhỏ kia hai canh giờ, thời gian còn lại có thể đi làm chuyện của mình.

Việc trong Hàn Lâm Viện bảo nhiều thì không nhiều, bảo ít cũng không ít, tuy nhiên vì hần được Hoàng thượng tán thưởng, Lý học sĩ đặc biệt săn sóc hần, thời gian rảnh rỗi của hần vì vậy mà ít đi rõ ràng.

Có điều bất kể bận rộn thế nào, mỗi ngày hần vẫn đều đặn dành thời giờ đến Tảo Hà Hiên.

Hình thức chung sống của hai người là như vậy – giảng bài, đọc sách, tập viết, thảo luận, nói chuyện phiếm, Lạc Bình mang đến một ít điểm tâm, một bình trà, chia ra bát cùng nhau ăn uống.

Chu Đường cảm thấy thật kỳ quái, rõ ràng hai người trước kia chưa bao giờ gặp nhau, tại sao Lạc Bình lại biết hết tất cả khẩu vị yêu ghét của y. Y thích ăn cơm nếp dính dính, thích ăn đậu đỏ thô, thích ăn sủi cảo chỉ nhân thịt, tất cả điểm tâm Lạc Bình mang đến đều là thứ y thích ăn.

Y hỏi hần tại sao, Lạc Bình chỉ lơ đãng nói là tùy tiện cầm đi, trùng hợp mà thôi.

Chu Đường nửa tin nửa ngờ.

Y cảm thấy tiểu phu tử của y tựa như có thể nhìn thấu lòng người, hiểu rõ y còn hơn cả chính bản thân y nữa.

5. Chương 5

ĐỀ CỤU MỘNG (MỘNG CHUYỆN XƯA)

Hơn một tháng, Chu Đường đã có thể đọc hiểu rất nhiều chữ, tập thư Lạc Bình đưa cũng đã xem xong.

Hôm nay y đem trả lại cho Lạc Bình, “Ta đọc hết rồi, chẳng có gì khó hiểu cả.”

Lạc Bình vẫn cúi đầu đọc sách, không ngẩng mặt lên, “Vậy sao, điện hạ thật là thông minh tuyệt đỉnh.”

Chu Đường thấy hần không thèm để mắt đến mình, cả giận nói, “Người không tin sao?”

“Ta tin, sao ta lại không tin chứ.”

“Rõ ràng người chỉ khen cho có lệ!”

Lạc Bình buông sách, thở dài, “Nếu đã vậy, ta sẽ kiểm tra người một vấn đề, nếu người đáp đúng thì chúng ta tỏ người thật sự hiểu rồi, ta không muốn tin cũng phải tin.”

“Tốt, người hỏi đi.” Chu Đường chấp tay sau lưng, hoan hỉ đắc ý.

“Khi xưa Cao tổ Hoàng đế tiến đánh Việt Châu, đập nổi chìm thuyền (quyết chiến tới cùng), liên tiếp chín ngày mười đêm, hao tổn năm nghìn binh lính, bốn vị tướng lãnh, điện hạ cảm thấy trận này có đáng giá hay không?”

Chu Đường nghĩ rồi trả lời, “Có. Việt Châu là cửa ải cuối cùng để tiến vào Mạt thành, khi đó công kích đã lâu, dân chúng trong ngoài thành đều chịu đủ dày vò, Cao tổ Hoàng đế trước không có tiếp ứng, sau không có đường lui, phương pháp duy nhất chính là tiến công dũng mãnh, có hy sinh là điều không thể tránh khỏi. Cao tổ Hoàng đế quả thật vô cùng oanh liệt, ngoài lẽ còn nói thêm: Có thể làm việc lớn, không câu nệ tiểu tiết.”

Lạc Bình nghe xong, chưa nêu ra đánh giá gì, chỉ tiện tay lấy ra một quyển [Khước Loạn] trong chồng sách của Chu Đường, đặt xuống trước mặt y rồi nói, “Đọc lại một lần, ngày mai cho ta biết đáp án.”

Không nghe được tiểu phu tử khen ngợi, Chu Đường có chút ảm ức, tuy nhiên vẫn thành thành thật thật mang sách về đọc lại cho kỹ.

Dù bướng bỉnh như thế nào, từng câu Lạc Bình dạy bảo y đều lắng nghe rất kỹ.

— Ta khinh nhất là loại người như ngươi! Giả thanh cao, ngụy quân tử!

— Muốn làm quan lớn mà không chịu cúi đầu, hừ, ta chờ coi ngươi mọc mốc ra sao!

Âm thanh của một đứa nhỏ nổi giận ùng ùng vang vọng bên tai, Lạc Bình biết mình đang nằm mơ.

Đây là giấc mơ về kiếp trước, những chuyện trong mộng cho tới giờ đều chưa xảy ra, nhưng từng cảnh tượng, từng câu nói, từng con người, đều chân thật đến làm cho hắn phải lẫn lộn.

Năm đó trong yến tiệc thưởng xuân, bởi vì Hoàng Thượng tán thưởng hắn, còn lấy hắn làm tấm gương để quở trách Chu Đường, khiến Chu Đường ôm trong lòng oán hận. Chu Đường đâu không lại Phụ hoàng, đâu không lại các huynh trưởng, chịu đựng uất nghẹn đã lâu, nên luôn bày ra đủ trò để khiến hắn thêm phiền.

Đứa bé kia không có việc gì liền chạy tới Hàn Lâm Viện, trộm lấy trà của hắn đổi thành nước hoàng liên. (Một vị thuốc Đông y rất đắng)

Hoặc là thừa dịp hắn không có ở đó, đem bộ sách hắn đang biên soạn sửa thành bức tranh hoa lá, không biết chữ thì vẽ rùa nhặng cuội, tóm lại chỉ chuyên tâm phá rối công việc của hắn, tới khi hắn bị Đại học sĩ trách cứ mới cam tâm.

Chu Đường còn nằm vùng tại cung cung, lấy ná thun bắn từng cục đá vào hắn, bắn trúng thì làm mất hể với hắn.

Thấy hắn không cúi đầu chịu thiệt, tranh chấp cùng mấy vị quan lại khác, liền mắng hắn là “Giả thanh cao”, “Ngụy quân tử”, ...

Mỗi ngày là một trò tác quái khác nhau, rất đa dạng.

Mà Lạc Bình cũng không ngờ rằng mình có thể tích cực với một Hoàng tử chẳng có thể như y.

Khi đó lý tưởng của hắn là làm một vị quan thật lớn, thật tốt, hoàn toàn không để những hành vi trẻ con của Chu Đường lọt vào mắt. Y muốn ồn ào, cứ mặc kệ y náo loạn, Hoàng tử không thể trêu vào, hắn không để ý đến y còn chưa đủ sao?

Song sự tình vẫn xuất hiện biến chuyển.

Trải qua vụ án Ngô thượng thư, ưu ái Hoàng Thượng dành cho hắn càng ngày càng rõ.

Nam Lai tiến cống một ít ngọc thạch và kỳ hoa dị thảo, Hoàng Thượng tâm tình tốt, liền ban thưởng cho Lạc Bình một đóa uyển liên.

Chiếc chén khắc hoa làm bằng bạch ngọc thượng đẳng, làn nước sáng trong lấp lánh, một bông sen trắng muốt bông bênh.

Tinh xảo xinh đẹp khiến người ta đui mù.

Đóa uyển liên đặt trong hộp gỗ, Lạc Bình thật cẩn thận cầm nó ra khỏi Chân Ương Điện, trên hành lang bắt gặp Thất hoàng tử Chu Đường.

Đứa bé kia thấy trên tay hắn như đang nâng bảo bối, liền lao tới nói ngay, “Cho ta xem là cái gì nào.”

Lạc Bình không để ý tới y.

Chu Đường đuổi tay chặn đường hắn, “Đúng rồi, Phụ hoàng đã ban cho ngươi, ta là Hoàng tử, chẳng lẽ nhìn một cái cũng không được sao?”

Lạc Bình chẳng còn cách nào khác, đành phải mở hộp cho y xem.

Chu Đường thành linh cố ý gào to lên rồi kéo cổ tay hắn, Lạc Bình không phản ứng kịp, nghiêng người một cái, cả hộp gỗ, chén ngọc và hoa sen đều rơi xuống đất, tan nát.

Lạc Bình chỉ cảm thấy chính mình theo tiếng “Xoảng” cũng nát luôn rồi, không chỉ bởi vì đau lòng, mà còn vì đây là Hoàng Thượng ban cho, chưa ra khỏi cửa cung đã bị hủy trên tay hắn, việc này là coi rẻ hoàng ân, là đại bất kính!

Chu Đường hả hê cười trên nỗi bất hạnh của hắn, “Người làm vỡ phần thưởng Phụ hoàng ban, người phải rơi đầu! Ha ha!”

Lạc Bình run rẩy nhặt lại từng mảnh nhỏ, bực bội vô cùng, nhin không được mắt, “Thất diện hạ, người rất bất hảo!”

Chu Đường tính tình trẻ con, chỉ định trêu đùa hắn một chút, vốn đang đắc ý, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của hắn, đôi mắt còn lộ vẻ xót xa, ngược lại liền trở nên mất tự nhiên.

Cọ cọ mũi chân, y vẫn cứng miệng nói, “Không phải chỉ là một đoá hoa sao, có gì đặc biệt hơn người chứ, hoa này trong hồ thiếu gì!”

Lạc Bình không muốn nói thêm với y, nhặt từng mảnh nhỏ đặt vào hộp, sầm mặt định bỏ đi.

Chu Đường lại lao tới chặn đầu hắn, “Này, một sách, cùng lắm thì ta không nói cho Phụ hoàng biết người làm hỏng là được, chỉ, chỉ cần người đồng ý dạy ta học bài.”

Bắt đầu từ ngày đó, y liền gọi hắn là “Tiểu phu tử”.

Trong mộng, Chu Đường quay lưng về phía hắn, ngồi bên hồ sen trước Tảo Hà Hiên luyện chữ, lấy tay chấm vào nước, từng nét viết xuống.

Hắn gọi y, “Điện hạ”, Chu Đường chưa quay đầu lại, hắn đã tỉnh giấc rồi.

Chu Đường đọc sách cả đêm, thiếu điều nghiền nát cuốn [Khước Loạn], vẫn chưa hiểu được dụng ý của Lạc Bình.

Trưng ra đôi mắt thâm quầng, y quyết định đến Tảo Hà Hiên để hỏi rõ ràng. Bước đi khắp khảnh ra cổng Phù Đông Điện, bất ngờ đụng phải một thái giám, thái giám bất mãn nói, “Ai nha, lỗ mãng quá đó, đừng chắn đường ta!”

Thái giám kia hoàn toàn không nể sợ y, chắn trước mặt y mà nói, “Này, Thất diện hạ đang đi chỗ nào thế? Hoàng Thượng triệu kiến các vị Hoàng tử đến Chân Ương Điện, hay là ngài đã biết rồi?”

Chu Đường nghe vậy thì sửng sốt, nhìn kỹ lại, đúng là thái giám bên cạnh Phụ hoàng.

Hoàng Thượng triệu kiến, y làm gì có quyền tự cao tự đại, chẳng còn cách nào khác, đành đến thẳng Chân Ương Điện.

Bước vào đại điện, Chu Đường nhìn thấy rất nhiều rương hòm, trân bảo của quý la liệt đầy đất khiến y hoa cả mắt. Xem ra sứ thần nước láng giềng mới rời đi không lâu, năm nay cũng tiến cống không ít thứ tốt.

Ánh mắt rơi xuống một cái hộp gỗ, nắp hộp để mở, loáng thoáng có thể nhìn thấy màu trắng muốt bên trong, không biết tại sao, giữa nhiều bảo bối như vậy, Chu Đường lại để ý tới chiếc hộp nhỏ kia nhất, y thực muốn nhìn một chút xem trong đó là thứ gì.

Hoàng Thượng còn chưa tới, nhưng sáu vị hoàng huynh hiển nhiên đã tới từ lâu. Chu Đường hiểu rõ, thái giám truyền chỉ không đặt y trong mắt, nên cố ý đi gọi y cuối cùng.

Tam hoàng tử Chu Phác châm chọc nói, “Tiểu Thất tử, người ghê gớm thật, bắt mấy huynh trưởng chúng ta cùng chờ một mình người.”

Lục hoàng tử Chu Dương tiếp lời, “Đúng vậy nha, ngoài ta và lão Ngũ, phủ đệ của mấy vị hoàng huynh khác đều ở ngoài cung, tất cả cùng vội vàng chạy đến, tại sao chỉ có ngươi, cũng ngụ tại trong cung mà lễ mễ như vậy, kỳ cục.”

Chu Đường không tranh cãi với bọn họ, y chỉ nói, “Ta đi chậm, khiến hoàng huynh chê cười rồi.”

Lúc này Hoàng thượng tới, tất cả nhanh chóng thu lại mặt mũi, đồng thanh, “Nhi thần bái kiến Phụ hoàng.”

“Đứng lên cả đi.” Hoàng Thượng ngồi xuống, khoát tay, đại thái giám Trương Hỉ liền phát cho mỗi người một tờ giấy.

Trên giấy viết tên của từng vị Hoàng tử, còn lại là trắng trơn.

“Phụ hoàng, khụ, đây là ý gì?” Đại hoàng tử Chu Phong mang bệnh nói trước, sắc mặt hơi tái nhợt.

“Hôm nay Trẫm có một vấn đề muốn hỏi các ngươi, các ngươi viết đáp án của mình lên giấy, không được thảo luận, cũng không được truyền tay, viết xong thì nộp cho trẫm. Đáp án của ai làm trẫm vừa lòng, trẫm sẽ có phần thưởng.”

Lời vừa nói xong, các vị Hoàng tử đều nóng lòng muốn thử.

Hoàng Thượng thiên vị trưởng tử (con cả), nhưng thân thể của trưởng tử lại không tốt, Hoàng Thượng do dự, chần chừ không muốn lập Thái tử. Hiện giờ rõ ràng là đang khảo nghiệm tư chất của bọn họ, phần thưởng ban cho là thứ yếu, lưu lại ấn tượng “Đức hạnh tài năng” cho Phụ hoàng mới là điều quan trọng nhất.

“Phong nhi thân thể có bệnh, nếu không gắng được thì không tất miễn cưỡng.”

“Nhi thần không sao, đa tạ Phụ hoàng quan tâm.”

“Nếu đã vậy thì bắt đầu thôi.”

Đề mục là Hoàng Thượng ra là: Hiện tại sách lược trị quốc bức thiết nhất là gì.

“Không cần thao thao bất tuyệt cho trẫm xem, mấy thứ đó các đại thần cả ngày lẫn nhai bên tai trẫm rồi, phiền cũng phiền sắp chết, trẫm cần câu trả lời ngắn gọn nhất, chỉ một đáp án thôi.”

Hoàng Thượng cho bọn họ thời gian suy nghĩ là một nén nhang, sáu vị Hoàng tử chưa cần một nửa đã viết xong đáp án, chỉ có Chu Đường vẫn chậm chạp đến cuối cùng.

Thừa dịp Trương Hỉ thu bài, Chu Dương bên cạnh nhỏ giọng nói với Chu Đường, “Tiểu Thất tử, sao ngươi lại lâu lắc như vậy, hay là không biết viết? Chữ nào ngươi không biết, hoàng huynh có thể dạy cho ngươi nha.”

Chu Đường làm bộ như không nghe thấy.

Nghịch nghịch bút lông, cán bút tại các kẽ ngón tay đảo tới đảo lui, đây là trò y hay làm mỗi khi buồn chán ở Tảo Hà Hiên, hiện giờ công phu quay bút của y đã thành thực nhuần nhuyễn, ngay cả mực nước cũng có thể vung vẩy tùy ý.

Chu Dương vẫn đang chế nhạo, “Ngươi biết viết chữ gì? “Đại” ()? “Tiểu” ()? Chữ “Nhân” () viết thế nào?... Ồi!”

Bút lông trong tay Chu Đường linh hoạt vung lên, đảo quanh một cái, mực đen vừa đặc vừa nồng bắn “Tét” lên mặt Chu Dương.

“Tiểu Thất tử! Ngươi!”

Chu Dương nổi giận, nắm lấy bút chuẩn bị phản kích, hoàn toàn quên mất mình đang đau, bị Hoàng Thượng lớn tiếng quát, “Dương nhi, ngươi làm gì đó!” Thấy vết mực trên mặt hấn, Hoàng Thượng bất mãn nói, “Lớn vậy rồi, viết mấy chữ mà còn dầy cả mực lên mặt mình.”

“Không phải, Phụ hoàng, con...”

“Được rồi,” Hoàng Thượng ngắt lời hẳn, “Đáp án của các người trăm đã xem qua, ai trả lời đúng nhất, trong lòng trăm cũng đã rõ.”

Tất cả mọi người an tĩnh lại, Chu Dương đành phải tạm thời buông xuống mối thù vấy mực, tập trung nghe Hoàng thượng kết luận.

Hoàng Thượng bắt đầu công bố đáp án của họ.

Đại hoàng tử Chu Phong viết: Dân vi quý, giảm phú thuế. (Vi dân, giảm thuế)

Nhị hoàng tử Chu Ninh viết: Thanh tiểu tham hủ, chỉnh túc triều đường. (Quét sạch mực nát, chấn chỉnh triều đình)

Tam hoàng tử Chu Phác viết: Bình lưu khẩu, an thiên hạ. (Dẹp thổ phỉ, bình thiên hạ)

Tứ hoàng tử Chu Kha viết: Khai ích hàng đạo, cổ lệ thông thương. (Mở mang đường xá, khích lệ mậu dịch)

Ngũ hoàng tử Chu Hàng viết: Giáo hóa bách tính, chiêu an giang hồ. (Giáo dục dân chúng, chiêu hàng giang hồ)

Lục hoàng tử Chu Dương viết: Cải chế khoa cử, tuyển bạt nhân tài. (Cải cách thi cử, tuyển chọn nhân tài)

Mà Thất hoàng tử Chu Đường chỉ viết hai chữ: Định Bắc.

Chu Phác “Xì” một cái, cười ra thành tiếng, “Định Bắc? Tiểu Thất tử, ngươi là có ý gì? Chu gia từ thời Cao tổ Hoàng đế tới nay đều thái bình thịnh thế, Tây Chiêu, Nam Lai, Bắc Lăng, cả ba nước lệ thuộc đều cúi đầu xưng thần không dám xâm lấn, ngươi nói giờ lại cần bình định Bắc Lăng, chẳng phải là không có việc gì đâm ra làm chuyện vô bổ sao?”

Chu Dương cũng nói, “Đúng vậy, Tiểu Thất tử, ngươi đúng là lo bò trắng răng.”

Mắt thấy sắc mặt Hoàng Thượng ửng đỏ, Chu Ninh đã hiểu ra ý gì, liền nói, “Tam đệ, Lục đệ, không thể nói như vậy, cái gọi là cư an tư nguy (sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy), Thất đệ trả lời không phải không có lý.”

Chu Kha và Chu Hàng cũng ngờ ngợ hiểu ra, bèn lập tức phụ họa, “Đúng vậy đúng vậy, cư an tư nguy.”, “Tiểu Thất tử cũng là vì nước mà lo lắng thôi.”

Chu Phong dựa vào chỗ ngồi, tựa hồ có chút mất sức, không phát biểu ý kiến gì.

Hoàng Thượng gõ chén trà, chấm dứt tranh luận, quay đầu hỏi Chu Đường, “Vì sao ngươi trả lời như vậy?”

Chu Đường đáp, “Là Phụ hoàng nói cho nhi thần biết.”

Hoàng Thượng trách mắng, “Nói vậy, trăm chỉ ra đề mục, khi nào thì nói đáp án cho các người?!”

Chu Đường chỉ tay hướng trên điện, “Trước khi Phụ hoàng tới, đã cho gợi ý rồi.”

6. Chương 6

UYỄN LIÊN ỨC (HỒI ỨC UYỄN LIÊN)

Chu Đường chỉ tay hướng trên điện, “Trước khi Phụ hoàng tới, đã cho gợi ý rồi.”

Buông chén trà trong tay, Hoàng Thượng bước xuống đại điện, nhìn theo tay y chỉ, khuôn mặt bình tĩnh không nói là đúng hay sai, “Vậy sao, ta gợi ý cái gì?”

Các Hoàng tử cũng đều ngẩng đầu nhìn, trong lòng thầm nói, nào có? Tiểu Thất tử này chắc là nói lung tung đi, làm sao lại có gợi ý gì được?

“Phụ hoàng, những rương hòm trong đại điện đều là cống phẩm của ba nước láng giềng năm nay?”

“Đúng vậy.”

Chu Đường bước tới trước chồng cống phẩm trong cùng, “Ngọc thạch sáng ảm diệu dàng, chắc chắn là Trích Trục ngọc thượng hạng, Nam Lai thịnh hành sản xuất loại ngọc này, cho nên mấy rương ngọc lớn đều là cống phẩm của Nam Lai.”

Sau đó y tiến đến chồng ở giữa, “Bên này có rất nhiều túi gấm, còn thơm như vậy, tất nhiên là hương liệu của Tây Chiêu, cho nên bên này là cống phẩm từ Tây Chiêu.”

Cuối cùng y đi tới chồng bên phải đại điện, “Đây là cống phẩm của Bắc Lăng. Nhi thần nghe nói Bắc Lăng có rất nhiều quặng sắt, binh khí đúc ra từ Hàn Huyền thiết(sắt đen) đều vô cùng sắc bén và cứng rắn. Thực là kỳ quái, ở đây rất nhiều vàng bạc châu báu, nhưng sắt lại ít ỏi.”

Chu Đường cầm lên một viên trân châu lớn, “Đây hẳn là Nam Hải trân châu, tuy rằng cũng thật trân quý, nhưng Bắc Lăng vương sao phải bỏ gần tìm xa, tốn nhiều công sức đi tìm Nam Hải trân châu, chỉ bằng cống lên mấy khối Hàn Huyền thiết cho bớt phiền.”

Đặt trân châu xuống, Chu Đường nêu ra kết luận của mình, “Cống phẩm của Tây Chiêu và Nam Lai đều tương tự như năm ngoái, duy chỉ có Bắc Lăng là không đủ số sắt, cho nên nhi thần nghĩ liệu có phải Bắc Lăng vương đang tích trữ sắt hay không. Tích trữ sắt số lượng lớn chỉ có một mục đích, đương nhiên chính là đúc binh khí, binh khí chỉ dùng trong chiến tranh, nói vậy, dụng ý của Bắc Lăng vương không phải rất khả nghi sao?”

Ngọc thạch, hương liệu, sắt, những thứ này đều là y đọc được trong tạp thư Lạc Bình đưa cho, cái gì mà “Thông châu chí”, rồi “Đại nguyên nhiệm ký”, lại còn “Sơn thủy chú”, Lạc Bình bảo y đọc chơi, không bắt học thuộc, chẳng ngờ hôm nay lại có thể ứng dụng tại bài thi của Phụ hoàng.

Trong lòng nghĩ như thế nào, y liền nói ra thế đó.

Chu Đường kết luận xong, Nhị hoàng tử Chu Ninh đảo mắt nhìn y một cái, nhưng rất nhanh lại nhú mày quay đi.

Ngũ hoàng tử Chu Hàng còn bước lên, cầm lấy danh sách tiến cống của Bắc Lăng, nhìn các điều mục chi chít viết trên đó, duy độc chỉ thiếu thượng phẩm sắt, “Phụ hoàng, Thất đệ nói đúng, hơn nữa năm ngoái Bắc Lăng thượng cống ít nhất năm ngàn con ngựa, giờ rút lại chỉ còn hai ngàn con, Bắc Lăng vương chẳng lẽ thật sự có ý làm phản!”

Lời vừa nói ra, các Hoàng tử nhất thời căng thẳng, tất cả đều đoán Bắc Lăng vương có dã tâm.

Hoàng Thượng cũng không nói thêm về đề tài này, hẩn lộ ra ý cười hiểm có với Chu Đường, chỉ vào bảo vật trên điện nói với y, “Đường nhi, trong các món bảo bối này, ngươi có thể tùy ý chọn lựa một thứ, trăm thưởng cho ngươi.”

“Đa tạ Phụ hoàng!” Chu Đường vội vàng tạ ơn, vui mừng đi lựa phần thưởng.

Đây là lần đầu tiên Phụ hoàng khen thưởng y, làm y kích động không biết như thế nào cho phải.

Chọn cái gì mà... Đại trân châu? Trân châu nhìn đẹp nhưng không dùng được, thôi. Long Tiên Hương? Lần trước thấy Phụ hoàng đưa cho đại ca dùng, chắc là để chữa bệnh đi, ta nên nhường hẳn, thôi. Oa, đoản kiếm này sắc thật, hay là lấy nó đi... Từ từ, cái hộp nhỏ mới này đâu rồi? Bên trong rốt cuộc là có thứ gì?

Vòng vo quanh đống cống phẩm, Chu Đường cuối cùng vẫn chọn cái hộp gỗ kia.

Hoàng Thượng không nói gì, để y tùy ý.

Các vị Hoàng tử lui về phía sau, Hoàng Thượng ngồi trên điện, nhớ lại lời giải thích của Chu Đường, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Chu Đường cẩn thận cầm hộp gỗ, lòng như lửa đốt muốn xuất cung đến Tảo Hà Hiên, y muốn chạy nhanh đi tìm tiểu phu tử, muốn mau mau khoe hẳn rằng, người xem, Phụ hoàng thưởng cho ta này!

Lạc Bình không gặp Chu Đường, cảm thấy kỳ quái.

Đứa bé kia thường tới sớm chờ hấn ở Tảo Hà Hiên, có nhiều khi hấn đến, Chu Đường đã sắp viết xong một trang giấy đầy chữ. Nhưng hôm nay gần trưa rồi mà y vẫn chưa xuất hiện, hấn không khỏi có chút lo lắng, chẳng lẽ bị bệnh rồi?

Lạc Bình lật vài trang sách, Lạc Bình quyết định đi gặp y.

Chu Đường muốn xuất cung tìm hấn thì dễ, nhưng hấn muốn vào cung lại khá phiền toái. Thủ vệ hỏi hấn, hấn chỉ có thể lấy lý do làm công vụ qua loa tặc trách, may mà đầu lĩnh cấm quân nhận ra hấn, biết hấn hiện đang là tâm phúc của Hoàng Thượng, nên cũng không kiểm tra quá gắt gao.

Đi ngang qua Triều Dương Cung, hấn thấy Đại hoàng tử Chu Phong đỗ dành Chu Hành đang làm nũng.

Chu Hành ầm ĩ nói, “Hành nhi phải cùng phụ thân về nhà, Hành nhi không thích ở nơi này, nơi này không ai chơi với con!”

Chu Phong thân thể không khỏe, bị nó túm đến choáng, miễn cưỡng nói, “Hành nhi phải nghe lời, Hoàng gia gia cho con ở đây là ân điển lớn lao, người khác cầu còn không có, con không được tùy hứng nữa.”

“Con không muốn sống ở đây! Mấy lão nhân cả ngày bắt con đọc sách học chữ, còn bắt con luyện tập võ nghệ gì gì, mệt chết đi được, đau chết mất thôi! Phụ thân xem đi, Hành nhi bị thương hết cả rồi!”

Chu Phong nhìn khá đau lòng, nhưng vẫn cắn răng nói, “Hành nhi ngoan, con ở trong cung mới an toàn nhất, nghe lời Hoàng gia gia, đừng cáu kỉnh, mấy ngày nữa, khụ khụ, chờ phụ thân hết bệnh sẽ đến với con.”

Phụ tử nhì nhằng một lát, cuối cùng Chu Hành cũng đành để phụ thân rời đi.

Lạc Bình từ xa nhìn một màn này, trong lòng cảm khái.

Chu Hành là một đứa nhỏ ngây thơ, hàng vạn hàng nghìn yêu thương đều tụ lên một thân nó, cũng chính bởi vậy mà bị các thế lực khắp nơi mơ ước.

Hoàng Thượng muốn nó ở lại trong cung để có thêm bảo hộ, dốc lòng dạy dỗ nó, cưng chiều thiên vị nó vô cùng, nhưng đối với một đứa trẻ mà nói, cuộc sống như thế không khỏi quá mức buồn chán và thiếu thú vị.

Ấy vậy mà có người khát vọng cuộc sống như thế, khát vọng cực kỳ, lại cầu thế nào cũng không được.

Nghĩ đến bộ dáng Chu Đường năm đó dùng đủ loại thủ đoạn bắt hạo để thu hút sự chú ý của người khác, Lạc Bình bất giác mỉm cười.

Đại khái thật sự đúng là hấn thiếu nợ rồi, bắt đầu từ đời trước, hấn đã không thể bỏ xuống được người này.

Không lâu sau Lạc Bình lại thấy Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử ra khỏi cung, trong lòng liền hiểu được.

Chắc là Hoàng Thượng triệu kiến các Hoàng tử, cho nên Chu Đường mới không thể đi Tảo Hà Hiên, xem ra là hấn quá lo lắng rồi.

Song nếu đã tiến cung rồi, thì đi gặp y thôi.

Nghĩ đến đây, Lạc Bình liền bước tới Phù Đông Điện. vừa vào đến hành lang, trùng hợp nhìn thấy Chu Đường vội vã đi ra.

Chu Đường cũng nhìn thấy hấn, đầu tiên là sửng sốt, sau đó toét miệng gọi, “Tiểu phụ tử! Người đến tìm ta sao?”

Lạc Bình đặt ngón trỏ trên môi ý bảo y nói nhỏ chút.

Cuối cùng Chu Đường mới từ quá độ hưng phấn hồi phục lại tinh thần, nhìn nhìn khắp nơi, thấy xung quanh hành lang không có người, mới yên tâm cùng hấn nói chuyện.

Y cầm chiếc hộp gỗ trong tay dâng lên trước mặt Lạc Bình như hiến vật quý, “Tiểu phụ tử, người xem, đây là Phụ hoàng ban cho ta đó!”

Lạc Bình cảm thấy cái hộp này nhìn hơi quen mắt, đến khi Chu Đường mở ra hấn mới giật mình.

“Đây là... Uyển liên?”

“Hừ? Hoa này gọi là uyển liên à, đúng là rất chuẩn. Người nhìn nó sinh trưởng trong cái chén bạch ngọc này, tinh xảo thật nha, hơn nữa còn nuôi được rất lâu, về sau hoa có tàn, ta vẫn giữ lại cái chén được đúng không?”

Chu Đường kích động nói, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt bất thường của Lạc Bình.

“Điện hạ, tại sao Hoàng Thượng lại... thưởng cho người thứ này?” Lạc Bình không rõ, đây không phải là thứ Hoàng Thượng ban cho hần ở đời trước sao? Tại sao giờ lại tới tay Chu Đường? Đã xảy ra chuyện gì, tại sao sự tình lại biến hóa như vậy?

“Ta trả lời đúng đề thi của Phụ hoàng, Phụ hoàng cho ta tự chọn phần thưởng nha.”

“Đề thi? Đề thi gì?”

Kể lại chuyện lúc trước ở Chân Ương Điện với Lạc Bình, Chu Đường đắc ý nói, “Giờ mới biết, mấy cuốn sách người cho ta rất hữu dụng đó.”

Trong lòng Lạc Bình lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ đây là chuyện xấu, đang muốn hỏi thêm, thì Chu Đường đã lấy cái chén ngọc ra khỏi hộp.

Làn nước trong vắt sánh ra ngoài vài giọt, đọng lại trên miệng chén, lấp lánh long lanh.

“Tiểu phu tử, người thích uyển liên này sao, hay là ta nuôi nó ở Tảo Hà Hiên nhé?”

Y cười đến sáng lạn. Lời đến miệng, Lạc Bình lại nuốt trở vào — Thôi, y đang vui, giờ chưa cần nói với y mấy chuyện đó.

Nhận lấy chiếc chén, nhìn những hoa văn giống hệt như trong mộng, Lạc Bình nhin không được lấy tay vuốt ve.

Lá xanh bông bành trong chén ngọc, từng giọt nước trong suốt đọng lại tựa sương mai, hoa sen trắng muốt như tuyết, thật sự khiến người ta yêu thích không muốn buông tay.

Suy nghĩ trùng với năm đó, Lạc Bình thốt lên câu cảm khái mình đã từng nói một lần, “Thật xinh đẹp, phải không?”

“Ừ.”

— Hoàng Thượng, người muốn trả hết những gì thiếu nợ thần sao? Người còn nợ thần một chén hoa sen.

— Lạc khanh à Lạc khanh, khi trầm còn nhỏ làm vỡ của người một đóa uyển liên, chỉ vậy mà người ghi hận đến giờ sao? Hiện tại người muốn gì trầm đều có thể cho người, người còn bất mãn thế nào nữa?

— Bẩm Hoàng Thượng, thần không phải ghi hận. Thần chỉ không thể quên cũng không thể bỏ, có vài thứ vỡ rồi, mãi mãi không quay về được nữa.

Không quay về được nữa.

Cho dù hiện giờ tất cả đang lặp lại, nhưng hần không còn là Lạc Bình năm đó, y cũng không phải Chu Đường của ngày xưa.

Hần dốc lòng dạy dỗ Chu Đường, trong lúc vô tình lại thay đổi khởi đầu, vậy nên mới có chuyện xấu như vậy...

Lạc Bình nhìn bát liên, bất giác cảm thấy không phân biệt được đâu là mộng ảo, đâu là sự thật.

Chu Đường cũng chăm chú nhìn hần, trong đáy mắt chỉ toàn hình ảnh Lạc Bình si mê ngắm uyển liên, y cảm thấy chính mình cũng si mê theo hần rồi.

Nói đến cũng lạ, lúc được chọn lựa, y rõ ràng muốn lấy đoản kiếm tước thiết như nê(chém sắt như bùn) kia, nhưng vừa nhìn thấy đóa uyển liên trong hộp, y đã cảm thấy tiểu phu tử nhất định sẽ rất thích.

Cũng bởi vì tiểu phu tử sẽ thích, nên y mới chọn nó.

Cơn gió nhẹ thổi qua, vén lên một lọn tóc dài, lướt ngang trên chén ngọc, mềm mại như ôm trọn quanh hoa sen trắng muốt.

Chu Đường bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương trong vắt, duyên dáng mà xa xôi, trong lúc nhất thời y không rõ đó là hương hoa hay hương thơm trên thân thể người này.

Ma xui quỷ khiến, y đưa tay đón lấy lọn tóc đen kia, lần theo nó đến thái dương Lạc Bình.

Lạc Bình cứng đờ, “Người làm gì thế?”

Chu Đường ngẩn ngơ nói, “Tóc người rồi.”

Vốn chỉ định vén lọn tóc đó rồi rút tay về, nhưng nhìn thấy vành tai hồng hồng của hấn, y lại nhịn không được muốn thử chạm vào, ai ngờ ngón tay mới vừa đụng tới, Lạc Bình lập tức lùi mạnh về phía sau như thể vô cùng kinh hãi.

Chỉ nghe “Xoảng” một tiếng giòn vang, hộp gỗ đã nằm trên mặt đất.

Chén ngọc vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, hoa sen và rễ đều bị ngắt mất rồi, làn nước trong veo giờ đang chảy xuôi xuống.

Cả hai người đều chết trân tại chỗ.

Chu Đường sững sốt hồi lâu, đôi mắt đăm đăm nhìn đống hỗn độn.

Lạc Bình phản ứng trước, “Điện hạ, thực xin lỗi.”

Chu Đường nhìn hấn rồi lại nhìn xuống đất, mặt mũi đầu tiên là tái nhợt, sau đó đỏ bừng, “Đây là Phụ hoàng ban cho ta! Là thứ đầu tiên người ban cho ta! Tại sao người có thể phá nát nó! Lạc Bình, người vô liêm sỉ! Người lấy gì đền lại cho ta?!”

Tức giận mắng hấn, hai mắt Chu Đường đỏ hoe.

Nước mắt ngập lên, nhưng quật cường không chịu rơi xuống, ướm át đọng lại làm đau lòng người.

Lạc Bình nhặt nhanh từng mảnh nhỏ đặt vào hộp gỗ rồi đưa cho y, vẫn là câu nói đó, “Điện hạ, thực xin lỗi.”

“Ta không cần người xin lỗi! Ta không muốn nghe lời xin lỗi của người!”

Đồ đã vỡ rồi, y biết không thể vãn hồi, cũng biết không phải toàn bộ là lỗi của tiểu phụ tử.

Nhưng y vẫn khổ sở không ngừng.

Nghe thấy Lạc Bình giải thích, y lại càng bức bối.

Ngực đau từng đợt, tựa như chính mình mới là kẻ làm sai, chính mình mới nên đi xin lỗi, nhưng chưa kịp làm gì đã bị người kia nói trước mất rồi.

“Người tránh ra!” Ôm hộp gỗ chạy ra khỏi hành lang, Chu Đường giờ phút này không muốn đối mặt với Lạc Bình.

Cũng không muốn đối mặt với một bản thân đang hỗn loạn.

Lạc Bình nhìn theo bóng lưng y, thở dài. Thế sự vô thường, có nhiều chuyện không biết phải làm sao.

Đóa uyển liên này chung quy vẫn phải vỡ nát, tựa như vận mệnh trên người.

Kiếp trước, Chu Đường cố ý túm tay hấn, làm uyển liên hấn đang cầm rơi xuống đất. Sang kiếp này, tuy uyển liên đã đổi chủ, nhưng vẫn vỡ nát từ trên tay hấn.

Rõ ràng chỉ là một vật thể bé nhỏ không đáng nói.

Nhưng dù là kiếp trước hay kiếp này, hai người họ đều phải vì nó mà thương tâm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-nien-ly-cao>